

ATLILAR, . . . ATILAR, . . . KIZIL ATLILAR

demokrasi için birlik

DİB - AK Aylık Yayın Organı

Yıl.1 Sayı.1

DM. 1,50

Boran'ın
Konuşması

DEMOKRASI İÇİN BİRLİK 1. OLAĞANÜSTÜ GENELKURULU
21. 11. 1981 Düsseldorf

Örgüt
Likidasyona
HAYIR
Dedi !...

BORAN' IN KONUŞMASI

DEMOKRASİ İÇİN BİRLİK AVRUPA GENEL KURULU'NDA HAZIR BULUNAN TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ GENEL BAŞKANI BEHİCE BORAN YAPTIĞI KONUŞMANIN İLK BÖLÜMÜNDE BARIŞ MÜCADELESİNİN ARTAN ÖNEMİNE DİKKATİ CEKTI, DAHA SONRA CUNTA'NIN BİRBİRİNE BAĞLI BİR BÜTÜN OLUŞTURAN DIŞ VE İÇ POLİTİKASI İLE GELECEĞE YÖNELİK HAZIRLIKLARI ÜZERİNDE DURAN BORAN'IN KONUŞMASINI AYNEN SÜTUNLARIMIZA ALIYORUZ. ARA BAŞLIKLAR BİZE AİTTİR,

Sorunları gittikçe ağırlaşan, nükleer bir savaşla kasılıp kavrulma tehlikesi gittikçe büyüyen bir dünyada yaşıyoruz. Üstelik bizlerin bulunduğumuz ülkeler, Batı Avrupa ülkeleri, gittikçe derinleşen, ucu görünmeyen bir bunalım içinde bocalamakta. Bu koşullarda Demokrasi İçin Birlik gibi, işçi ve emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerinin, çetin mücadelelerle edinilmiş politik, ekonomik, sosyal kazanımlarının korunma ve geliştirilmesine ve bu uğurda kararlılıkla mücadeleye kendini adanmış örgütlerin görev ve yükümlülükleri de daha bir önem, bir ivedilik kazanıyor. Bu mücadelemizin doğru konulmuş somut hedefler yönünde başarıyla yol alabilmesinin temel koşullarından biri ise, dünyada, içinde yaşadığımız ülkelerde ve kendi öz yurdumuzda durum ve gelişmeleri doğru kavramak ve değerlendirmektir.

1929/30 bunalımındanberi görülmemiş ve onu da aşan boyutlarda ekonomik bir bunalımın kaskacında kıvranan Avrupa ülkelerinde dipten vurularla toplumu sarsan kitlesel olaylar yer alıyor. Çok dikkat çekicidir ki, bu olaylar ekonomik bunalımla değil, savaş-barış sorunları ile ilgilidir. Fabrikaların kapanması, işten çıkarılmalar, fiyatların artışı, gerçek ücretlerin gerilemesi, işsizlik ve diğer sosyal yardım ödentilerinin düşürülmesi karşısında yer yer protesto eylemleri, direnişler hemen her gün birbirini izlemekte ise de onbinleri, yüzbinleri yürüten dev gösteriler nükleer silahlanmaya karşı, barışın kazanılması içindir.

NÜKLEER FÜZELERE HAYIR

Bu gösteriler yaz ortalarında başladı; arkada bıraktığımız Ekim ayında beklenmedik düzeylere yükseldi. Dikkatleri üzerinde toplanan ilk büyük gösteri yazın İsveç'den başlayıp günler boyunca geçilen ülkelerden katılanlarla kabararak Paris'de noktalanın barış yürüyüşü oldu. Eylül ile birlikte silahlanma ve savaş tehlikesi konularına ilgi ve karşı çıkışlar yükseldi. Halkın büyük desteği ile bayram havası içinde iktidara gelen Mitterand ve hükümeti beş ay sonra halktan ilk kitlesel protestoyu nükleer silahlanma konusunda gördü; 2 Ekim'de Paris'de nükleer füzelere karşı, barışın korunması için gösteri yürüyüşü yapıldı. Buna 25 Ekim'de daha büyük bir gösteri izledi. Bu arada Avrupa ve Amerika politik çevrelerinde çok etkisi yapan Bonn gösterisi yer aldı. Avrupa'ya Amerikan orta menzilli Pershing 2 (Pershing 2) ve Kruz 'Cruise' füzelerinin yerleştirilmesiyle birlikte ABD-Sovyetler birliği arasında bu konunun görüşülmeye başlanmasından yana olan Fransız Cumhurbaşkanı Mitterand 18 Ekim'de ABD Başkanı Reagan'la buluştuğunda Amerikan-Sovyet doruk görüşmelerinin bir an önce başlatılması üzerinde ısrar etti. Kitlelerin sesi ve baskısı etkisini göstermeye başlamıştı.

Amerikan füzelerinin Avrupa'ya yerleştirilmesini dirençle savunan, bu konuda kendi politik kariyerini ortaya koyan Schmidt'in Almanya'sında Ekim'in 10. cu günü başkent Bonn'da ülkenin dört bir köşesinden gelmiş 300 bin erkek ve kadının "Nükleer Füzelere Hayır" demesi, yalnız Bonn hükümetini değil, tüm Avrupa ve ABD politik çevrelerini şaşırttı. Nasıl şaşırmadınlar ki, aynı hafta sonu İtalya'nın başkenti Roma ile diğer üç kentinde ve İspanya'nın başkenti Madrid'de onbinleri aşan kitleler aynı protesto haykırışlarıyla yürüdüler. Bir hafta sonra, 25 Ekim'de Batı Avrupa yeni yüzbinlerin yürüyüşleriyle sarsıldı. Akşam ajans bültenleri Roma'da 300 bin, Londra'da 200 bin, küçük Belçika'nın Brüksel'inde 200 bin göstericinin nükleer silahlanmaya karşı, Avrupa'da orta menzilli füzelere karşı yürüdülerini haber veriyordu.

Bu gösteriler artan savaş tehlikesi karşısında can korkusuyla yapılan duygusal tepki çizgisinin ötesinde, bilinçli protesto eylemleriydi. Somut talepler ileri sürülüyordu. Nükleer silahlanma yarışının durdurulması, silahlanma harcamalarının azaltılması, orta menzilli yeni Amerikan Pershing ve Kruz füzelerinin Avrupa'ya yerleştirilmemesi, Sovyetler Birliği'nin kendi topraklarında bulundurduğu aynı menzilli SS-20 füzelerinin sökülmesi, Avrupa'da nükleer silahlardan arınmış bir bölge yaratılması... Bu gösteriler bir öfke ve başkaldırma eylemi değil, barışın korunmasına yönelik belli taleplerin yerine getirilmesi için hükümetleri zorlama eylemleriydi.

AVRUPA DA SINIRLI BİR NÜKLEER SAVAŞMI?

Derken Reagan'ın 20 Ekim'de açıklanan, Avrupa'da Sovyetler Birliği'ne karşı dünya savaşına dönüşmeyecek sınırlı bir nükleer savaş açılabilceğine ilişkin demeci bacayı sarmış ateşin üzerine atılan bir yangın bombası gibi patladı. Amerika, nükleer savaş kendi topraklarına ve halkına bulaştırmadan Avrupa'yı savaş cehennemine döndürerek Sovyetler Birliği ile hesaplaşmayı -ve kendince onu yenmeyi- tasarlıyordu.

Bunda şaşılacak bir şey yok aslında. Reagan geçen yıl ABD'nin başkanlık koltuğuna oturduğundan beri uluslararası ilişkilerde yumuşamanın (Detant) değil, güç politikasının yararlı ve etkin olduğunu pervasızca açıklıyor. Amerika'nın hızla silahlanacağını (sanki boğazına kadar silahlanmış olan o değilmiş gibi), kesin askeri üstünlük kazanacağını, ancak ondan sonra Sovyetler Birliği ile görüşme masasına oturacağını tekrar tekrar vurguladı. Kendi hesabınca, üstün konumundan dolayı, görüşme masasına oturunca isteklerini karşı tarafa dayatabilecek, Sovyetler Birliği'ne dayatabildikten sonra, silahlanma ve Doğu-Batı ilişkisi konusunda Amerika'nın istediği hizaya gelmeyen Avrupa'lı müttefiklerine, yeni bir dünya ekonomik düzeni isteyen yoksul ülkelere, kısacası Amerikan çıkarlarının gereklerine uymayan herkese istediklerini haydi haydi dayatabilecek, dünyayı, ABD çıkarlarının ve buna bağımlı olarak da emperyalist ülkelerin, genelinde kapitalist sistemin çıkarları yörüngesine oturtacak.

ABD zaten ötedenberi ısrarla dünyayı bu çıkarlar yörüngesine oturtabilme politikası izliyor, uğraşı veriyor, silahlanmayı sürdürüyor. Reagan yönetime geldikten sonra neden birdenbire bu silahlanmayı hızlandırdı, askeri üstünlük kazanma hırsı, Reagan'ın kişisel veya Pentagon ve Amerikan "şahin"leriyle birlikte kolektif megalomanisi mi, büyüklük deliliği mi? Hayır. 1973'den beri derinleşen, 1929-30 krizinden de daha ağır olan, üstesinden bir türlü gelinemeyen ve gelinebileceğinin belirtileri de hala ufukta görülmeyen ekonomik bunalımın doğurduğu paniğin, çaresizliğin patlak verişidir bu. Sosyal demokrasi ile demokratik sol yöntemleri, programlarıyla "düzlüğe çıkma" umutları Avrupa'da varlığını henüz korurken Amerikan yönetimi, egemen sınıfları bulanık, yüzeysel ve amprik bir biçimde de olsa, insanlığın tarihsel gelişiminin kapitalizme karşı, sosyalizmden yana olduğu gerçeğini sezinlemeye başlıyorlar. Dünya barışının ayrı sistemlerdeki toplulukların barış içinde birarada yaşamasının nesnel olarak, eşyanın tabiatı olarak, sosyalizme yaramasını, sosyalist ekonomilerin ayakta durabilmek ve gelişebilmek için silah sanayiine ihtiyaç duymalarını, tersine bu sanayi kolunu kaynak kaybı olarak görmelerini ve bütün bu nedenlerle de, sosyalist ülkelerin dünya barışından, silahsızlanmadan, yumuşamadan yana olmalarını Reagan ve hükümeti, "yumuşama-detant- hep Sovyetler Birliği'ne yaradı" diye değerlendirip yakınıyorlar.

Şimdi akıllarınca, yumuşamayı sertleştirmeye döndürerek, silahlanmayı hızlandırarak, askeri güçte kesin üstünlük kazanarak Sovyetler Birliği'nin -ve genelinde dünya sosyalist sisteminin- "detant'dan yararlanma" durumunu ortadan kaldıracaklar; kendi deyimlerinde "Sovyet tehdidi" ni (aslında sosyalizmin tarihsel gelişiminin nesnel sonucu olarak ömrünü doldurmuş kapitalizmin yerini alması olgusunu) yok edecekler; "barutun icadından sonra icat olmuş en tehlikeli silah" olarak gördükleri, emperyalizmi getiren ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerini ve sosyalist sistemin onlara yardımını önleyecekler; sözün kısası ve özü, tarihin ileriye dönen çarkını tersine çevirecekler... Tarihin akışını geri çevirmek mümkün olmadığına göre, bu boş bir hayal, mi dersiniz?

Hem öyle, hem değil. Uzağı gören bakış açısından kuşkusuz boş bir hayal, ama kısa süreli açıdan son derece tehlikeli, insanın yeryüzünde yaşamını tehdit eden sonuçlar doğurabilecek bir "boş hayal". "Boş" olduğunun anlaşılabilmesi için "sınırlı nükleer savaş" denemesine müsaade edilemeyecek kadar tehlikeli bir hayal. Üstelik unutmamalıyız ki, insanların bütününün dışında tarihsel akış diye yalıtılmış, kendi başına birşey yoktur. Tarihi insanlar yapar, verili nesnel koşullar çerçevesinde, tarihin akış doğrultusunda, temelde, sınıf mücadeleleri, halkların kitlesel mücadeleleri belirler. Savaş tehlikesinin önlenmesi, dünya barışının korunması da bugünün insanların çeşitli düzey ve biçimlerde inatçı uğraşları ve mücadeleleriyle başarılabilecektir.

KİTLELER TEHLİKENİN GİDEREK DAHA ÇOK BİLİNCİNDE

Sözünü ettiğimiz dev boyutlarda kitlesel gösteriler Avrupa halklarının büyük ölçüde bu gerçeğin bilincine vardıklarını, dünya barışının kendiliğinden varolan doğal bir hal değil, ciddi bir biçimde uğraşarak, uğruna mücadele verilerek kazanılacak bir amaç olduğunu kavradıklarını gösteriyor. Kabaran barış hareketi Ekim ayında eriştiği dorukla, solugunu tüketmiş, yatışmış değildir. Geçen Pazar günü, 15 Kasım'da, Madrid'de 500 bin kişi, Roma, Bolonya ve Atina'da onbinlercesi gösteri yürüyüşleri yapmışlardır. Bu arada, Demokratik Almanya'da ve Romanya'da da nükleer silahlanmaya karşı, barışın korunması için ayrı ayrı büyük kitlesel gösteriler yapılmıştır.

Amerikan orta menzilli Pershing 2 ve Kruz füzelerinin 1983'de Avrupa'ya yerleştirilmeye başlanması kararı Aralık 1979 NATO toplantısının

da Amerika'nın baskısıyla alınmıştı. 1983' yaklaştıkça ve de Reagan başkanlık koltuğuna oturduktan sonra bu füzelerin yapımını hızlandırıp, Carter zamanında vaz geçilmiş olan nötron bombasının yapımına, NATO'lu müttefiklerine danışmadan tek taraflı kararlar girişince, Avrupa kamuoyu ve politik çevreleri diklenmişti; hükümetleri ise, 1979 kararının ikinci maddesinde öngörülen füzeler konusunda Sovyetler Birliği ile görüşmeler yapılması konusunu hatırlatarak bu görüşmelerin başlatılmasını ABD'den sık sık talep eder olmuşlardı. Tüm dünyanın gözde de yeni Amerikan yönetiminin dış politikası, dış ilişkileri nasıl yürüteceği üzerinde toplanmıştı.

Bu durumda ABD, hiç değilse görünümü kurtarmak için, görüşmeyi kabul etmek zorunluluğunu duydu. Şimdi 30 Kasım'da Sovyetler Birliği dışişleri bakanı Gromiko ile ABD dışişleri bakanı general Haig Cenevre'de nükleer silahlar hususunu görüşmeye başlayacaklar. ABD konuyu ciddi bir biçimde ele alan bir tutum ve bir sonuca varma niyetiyle mi görüşme masasına oturacak, "dostlar alışverişte görsün" havasıyla mı? Yanıtı kesin olmayan açık bir soru. Çok yakın bir zamana kadar ikinci ihtimal ağır basıyordu. Şimdi bu kitlesel direnişlerin Avrupa hükümetleri üzerindeki baskısı ve Reagan'ın demecinin sağcı politika çevrelerinde bile doğurduğu büyük tepki, Sovyetler Birliği'nin nükleer silahların sınırlandırılmasına ve doruk görüşmelerinin başlatılmasına ilişkin önerilerini bu koşullarda yeniden ısrarla ileri sürmesi, ABD'yi ikili görüşmelerde çaha ciddi davranmaya zorlayabilir.

Kitlesel protesto gösterilerinin Avrupa ve ABD politik çevrelerini beklenmedik bir halk şahlanması olarak şaşkına çevirdiği, derinden etkilediği şuradan da belli: Reagan demecini hemen yayınladıktan iki gün sonra evelme geveleme de olsa bir açıklama yapma durumunda kaldı, sorunu aslında hiçe değıştirmeyen sözde bir açıklama. Reagan'ın demeci, Fransa devlet başkanı Mitterand'ın belirttiği üzere, ABD yönetiminin niyetini dile getiren bir demectir.

Avrupa'da nükleer savaşa ilişkin demecinin yarattığı çok olumsuz havayı dağıtabilmek için yaptığı açıklamanın yetersizliğini Reagan'ın kendisi de anlamış olmalı ki, bir kaç gün önce beklenmedik bir çıkış daha yaptı; 18 Kasım'da açıklanan, Sovyetler Birliği'ne yaptığını söylediği, Avrupa'da orta menzilli füzelerin sifira indirilmesinden stratejik silahların sınırlandırılması değil, azaltılması görüşmelerine başlanılmasından, Avrupa'da geleneksel silahların da azaltılmasına ve Avrupa'da bir silahsızlanma konferansı toplanmasına (böyle bir konferansın gerçekleştirilmesi Sovyetler'in gündeme getirmesiyle zaten Madrid toplantılarında görüşülüyor) kadar uzanan bu bir dizi "barışçı" öneriler de Avrupa'da silahlanmaya, nükleer savaşa karşı gelişen direnişten ABD'nin ne denli telaşlandığını ve bu direniş kırıma verdiği önemi göstermektedir. Bu önerilerin bir politik taktik olmaktan öte bir ciddiyet taşıması elbette istenir. Ama silahlanma tutumunda aniden 180 derecelik böylesine bir dönüş sergilenmesi ve stratejik silahların sınırlandırılmasından öte azaltılması önerisi yapılırken, daha güçlü, daha geliştirilmiş stratejik silahların yapımı için Senato'dan 180 milyon dolar ek ödenek istemiş olması, önerilerin ciddiyeti, inandırıcılığı hususunda en azından şüphe uyandırmaktadır.

"Demir Leydi" Thatcher'in demir pençesiyle yürüttüğü ekonomik politika sonucu işsizler sayısının dört milyona tırandığı, yoksulluğun sefalete dönüştüğü, kendiliğinden oluşan toplumsal patlamaların zaman zaman kentleri sardığı İngiltere'de 300 bin İngiliz'in bu koşullara karşı değil de nükleer silahlanmaya karşı protesto gösterisi yapmaları, bunalımlı Avrupa'nın, en bunalımlı ülkesi olduğu olduğu televizyonlarında açıklanan, 20 bin kişilik gösterilerin "büyük" sayıldığı küçük Belçika'da, tarihinde ilk kez olarak 200 bin kişinin aynı protesto amacıyla Brüksel caddelerinden akşamın geç saatlerine kadar akışı, ötedenberi ekonomik, sosyal sorunların baskısıyla çalkantılı İtalya'nın çeşitli kentlerinde ardarda iki hafta yüzbinlerin silahsızlanma ve barış istekleriyle sokaklara dökülüşü Avrupa'nın ve de Amerika'nın politikacılarını ve hükümetlerini şaşkına çevirdi.

ASIL HÜKÜMET VE POLİTİKACILARIN ŞAŞKINLIĞINA ŞAŞMAK GEREK

Oysa asıl hükümetlerin ve politikacıların şaşkınlığına şaşmak gerekir. Onlar sınıf ve parti çıkarlarına göre yürüttükleri politikaların dehlizlerinde günlük manevralarla nükleer bir savaşın ne demek olduğunu unutabilirler, tehlikesini somut, canlı, çok güncel olarak içlerinde duymayabilirler. Ama "sokaktaki adam", büyük kitleler tehlikeyi görüyor, can evinde duyuyor ve nedenlerini gittikçe artan bir linçe kavıyor. Çünkü bu sorunlarla kişisel düzeyde uğraşabilecek, çözümleri için toplumsal düzeyde mücadele verebilmek için dahi insanın önce sağ kalması, ölmemesi gerekir. Ölülerin sorunları olmaz, uğraşları da. Kaldı ki, sağ kalmak, kendi başına en büyük, en önemli bir değer taşıyor. Nükleer savaş ise ülke, hatta kıta sınırı tanımayan, sivil halk-askersel güç ayrımı yapmayan, bir anda on, yüz, milyonlarca insanı yok eden, geriye kalanları radyoaktivite sonucu çok acılı, onarılmaz sakatlıklar, hastalıklarla çile çektire çektire ölüme mahkum eden, bu akibetten kurtulabilenleri de her türlü hastalığa karşı dirençsiz, zayıf düşürerek, görülmesi sefalet, perişanlık koşulları yaratarak mahveden, akıllamaz boyutlarda korkunç bir savaş olacaktır. Bilim ve teknik adamlarının nükleer savaşın doğuracağı korkunç sonuçlar konusunda gerek kişi olarak, gerekse topluluk ve kurum olarak yaptıkları ciddi uyarılar son zamanlarda daha sıklaşmıştır. İnsanları nükleer savaşın etkilerinden sığınaklar ve sözde önlemlerle kurtarmak mümkün olmadığı vurgulanmaktadır. Hekimler atom savaşının hastaneleri, diğer sağlık tesislerini, servislerini de yakıp yıkacağını, personelinin öldüreceğini hatırlatarak ve hekimliğin radyoaktivitenin doğurduğu hastalıkları tedaviden aciz olduğunu belirterek, ilk anda ölümden kurtulanların da tedavisinin mümkün olmayacağını açıklamaktadırlar.

Kitlelerin atom savaşına karşı gösterdikleri şiddetli tepkiye ilişkin ikinci bir nokta daha var; o da şu: insanların, kitlelerin şimdilerde en güncel, en ivedi, yaşamlarını en yakından ilgilendiren sorunlar olarak karşılaştıkları işsizlik, ücretlerin gerilemesi, çeşitli sosyal yardım ödentilerinin kısılması, yoksullaşma gibi sorunlar nükleer savaş sorunundan kopuk değildir. Kasım ortalarına doğru Avrupa gezisine çıkan Hindistan başkanı İndira Gandhi bir demecinde dünyada silahlanmaya günde 1 milyar 300 milyon dolar harcandığını söyledi. Gerçek rakam daha da yüksek olabilir. Basında sık sık ciddi araştırma kurumlarının veya yetkili kişilerin raporları, açıklamaları çıkar; silahlanma için harcanan milyarlar, trilyonlar, sağlık, eğitim, kültür tesis ve hizmetleri için, geri yoksul ülkelerin kalkınmaları için yardım olarak harcarsa ne olumlu sonuçlar elde edilebilir, bir bir sayılara dökülerek sergilenir. Bugün ise, her yıl on milyonlarca insan çoğu da çocuk, düpedüz açlıktan ölmektedir. Yoksullar ve açlar kitlesi -bunların ülkelerine "gelişmekte olan ülkeler" denilmesine karşın- yıldan yıla azalma değil, çıg gibi büyüme halindedir.

Kitleler kendi güncel ekonomik, sosyal sorunları, sıkıntılarıyla atom savaşı için hazırlanma ve silahlanma arasındaki bu bağ da görmektedirler. Silahlanmanın, sonunda sıfır noktasına varacak doğrultuda azaltılmasını, yani silahsızlanmayı, dünya barışının korunmasını, silah ve savaş araç gereçleri, hizmetleri için harcanan dev kaynakların kitlelerin maddi ve kültürel yaşam düzeyini, refahını yükseltecek üretim ve hizmet alanlarına aktılmasını istemektedirler. Bu isteklerinde kuşkusuz yerden göğe kadar haklıdırlar.

BATI CEPHESİNDE PANİK

NATO ve Avrupa Ekonomik Topluluğu çevrelerine yakınlığı ve bu konularda bilgili bir gazeteci olmasıyla tanınan M. Ali Birand Avrupa'daki kitlesel barış gösterilerinin etkilerine ilişkin Milliyet'te çıkan yazısına (31.10.81) "Batı Cephesinde kelimelerin tam anlamıyla panik var" diye başlıyor. Ve NATO örgütünde irili ufaklı bütün heyetlerin, komitelerin tek bir konuyu tartıştıklarını söylüyor: "Nükleer silah aleyhtarı gösterilerin yarattığı havayı nasıl bozabiliriz?" Ve M. Ali Birand ekliyor: "NATO'daki panığın kaynağında, geçen hafta Avrupa kentlerinde 700 bin kişinin yeni Amerikan füzelerinin Avrupa'ya yerleştirilmesine karşı çıkmış olmaları var."

Yalnız NATO örgütü değil, Avrupa hükümetleri, televizyon ve radyoları da kitlesel gösterilerin "yarattığı havayı" dağıtma çabasına giriştiler. Birincisi kitle gösterilerinin ABD'ye olduğu kadar Sovyetler Birliği'ne de karşı olduğu temasını işlediler. Oysa gösteriler Reagan'ın nötron bombasının yapımına kendi başına karar vermesine, Perşing ve Kruz füzelerinin yapımını hızlandırıp 1983'de Avrupa ülkelerine yerleştirileceğini vurgulamasına karşı bir tepki olarak başladı ve gelişti; Reagan'ın Avrupa'da sınırlı savaş olabileceğine ilişkin demeciyle de büsbütün alevlendi, Sovyetler Birliği'nin bir girişimi, davranışı, Brejnev'in bir demeci üzerine değil. Gerçi gösterilerde Sovyet SS-20 füzelerinin de kaldırılması istendi, ama bu konuda kitlelerin isteği ile Sovyetler Birliği arasında bir çelişki, bir karşıtlık yok. Brejnev daha geçen yıl ABD orta menzilli yeni füzeleri Avrupa'ya yerleştirmekten vaz geçerse Sovyetler Birliği'nin Varşova Paktı ülkelerindeki askeri birliklerinden bir bölümünü geri çekebileceğini ve SS-20 füzelerini azaltabileceğini açıklamış ve dünya ajansları bu haberi vermişti. Geçen Şubat ayında toplanan Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 26. Kongresinde de Leonid Brejnev Avrupa'daki orta menzilli füzeler durumunun olduğu gibi dondurulup nükleer silahların azaltılması görüşmelerine hemen başlanmasını ve bu konuda anlaşmaya varılmasını Merkez Komitesi adına ABD'ye önermişti.

ABD başkanı Reagan'ın Avrupa'da sınırlı bir nükleer savaşın mümkün olduğuna ilişkin olarak verdiği demeci karşı Sovyetler Birliği devlet başkanı ve Komünist Partisi lideri Brejnev, nükleer savaşta galip gelineceğine güvenmeyi "tehlikeli bir delilik", galip gelineceği umuduyla nükleer savaşa başlamayı "intihar" olarak niteledi ve "sahip olduğu güç ne olursa olsun, nükleer savaş başlatmak için seçtiği yöntem ne olursa olsun, saldırgan hedeflerine ulaşamayacak ve kaçınılmaz cezasına çarpılacaktır" dedi. Aynı zamanda Brejnev ABD başkanı Reagan'dan Sovyetler Birliği'nin ötedenberi yaptığı nükleer silahları ilk kullanılan olmama önerisine katılmasını bir kez daha istedi. İki taraf da nükleer silahları ilk kullanılan olmamayı taahhüt ederlerse, nükleer savaş tehlikesi ortadan kalkardı. ABD yetkilileri bu öneriyi açıkça reddettiler.

FÜZELER KONUSUNDA ÜSTÜ ÖRTÜLMEK İSTENEN GERÇEKLER

Günün tartışılan konusu olan ve kitlesel gösterilerin hedef aldığı Avrupa'da orta menzilli füze sorununa ilişkin olarak, NATO'nun Avrupa'lı hükümet ve politika çevrelerinin, radyo, televizyon ve basın kamuoyunun gözünden kaçırıldığı çok önemli bir noktayı da açıklamak gerek: Kitlelerin bu füze konusundaki tepkisini, öfkelerini bildiğince ABD'nin üzerinden alıp Sovyetler Birliği üzerine kaydırmak için ABD'nin Avrupa topraklarında orta menzilli füze bulundurma-sıyla Sovyetler Birliği'nin kendi topraklarının Avrupa bölgesinde -Varşova paktı ülkelerinde değil- bu tür füze bulundurmasını tera-zinin aynı kefesine koyarak tartıyorlar. Oysa durumda hiç böyle bir eşitlik yok. ABD Sovyetler Birliği'nin stratejik merkezlerini, büyük kentlerini yakıp yıkmak için kendi topraklarından kıtalararası stratejik nükleer silahları göndermek zorunda değildir; Avrupa'dan nükleer bomba uçakları ve orta menzilli taktik nükleer füzelele de aynı yıkımı yapabilir. Bu nedenle Sovyetler Birliği ABD saldırısından korunabilmek için onun sadece kıtalararası stratejik nükleer silahla-rına karşı değil, Avrupa'daki müttefiklerinin topraklarından göndere-bileceği taktik nükleer silahlara karşı da kendini savunmak durumun-dadır. Onun için Avrupa ülkeleri Sovyetler Birliği ile savaşmak niye-tinde olmasalar, ABD'nin Sovyetler Birliği'ne karşı başlatacağı sal-dırıya katılmak istemeseler bile, kendi topraklarından Amerika'nın orta menzilli füzelele, bombardıman uçaklarıyla Sovyetler'e saldırı-bilmesi olanağı bulundukça Sovyetler Birliği Avrupa ülkelerine karşı da savunma önlemleri almak, orta menzilli silahları bulundurmamak zo-rundadır. Aynı gerçek Amerika'nın Akdeniz'de bulundurduğu nükleer füze taşıyan denizaltılara karşı da geçerlidir.

Şimdi Reagan ve yönetimi Avrupa'dan gönderecekleri orta menzilli silahlarla saldırarak Sovyetler Birliği'nin stratejik merkezlerini yıkıma uğratmak hesabı içindedirler. Bu hesabı yaparken, Sovyetler Birliği'nin, ABD'yi kuşatan üsleri bulunmadığı için, kıtalararası füzelelerin düşmesine basmadan ABD'ye bir zarar veremeyeceğini, düşmeye basmaya ise, dünya savaşına yol açar diye cesaret edemeyeceğini varsaymaktadırlar. Oysa çeşitli milletlerden askeri uzmanlar başlatılacak bir nükleer savaşın tırmanmasının ve dünya savaşına dönüşmesinin kaçınılmaz olduğu görüşünde birleşmektedirler.

Avrupa iktidar ve politika çevrelerinin, iletişim araçlarının ve genelinde basının ABD'yi bir ölçüde olsun aklayabilmek için kullandıkları bu üçüncü yöntem de silahlanma yarışından her iki tarafı da, kendi deyimleriyle her iki "süper gücü" de sorumlu tutmak tavrıdır. Oysa Sovyetler Birliği ve Varşova paktı ülkeleri yıllardan beri nükleer silahların sayılarının dondurulmasını, yeni türlerinin geliştirilmesini, giderek yapımının durdurulup stokların imha edilmesini, nükleer olmayan, geleneksel denilen silahları kapsayacak genel bir silahsızlanmaya gidilmesini, NATO ve Varşova paktlarının aynı zamanda feshedilmesini önermekte ve desteklemektedirler. Yine Sovyetler Birliği'nin yaptığı, Avrupa Silahsızlanma Konferansı'nın toplanması önerisi ise, detanta ilişkin olarak Helsinki Antlaşmasını imzalamış olan devletlerin bugünlerde Madrid'de yapmakta oldukları toplantılarının şu an gündemindedir. Avrupalılar ve bu anlaşmayı imzalamış ve Madrid toplantısına katılan Türkiye önerilen silahsızlanma konferansının, gerçekleşmesine çalışmaktadırlar. Hem Avrupa'nın, hem dünyanın savaş tehlikesinden kesin kurtulmasının yolu ise, her türlü silahı, yıkım ve ölüm araç yöntemlerini kapsayacak en geniş anlamda genel silahsızlanmanın gerçekleştirilmesidir.

CUNTANIN DIŞ POLİTİKASI

Türkiye'ye gelince; M. Ali Birand az önce andığımız yazısında, kitlesel gösterilerin, kamuoyu baskılarının karşısında, Hollanda, Belçika ve hatta İtalya hükümetlerinin yeni Amerikan füzelelerinin kendi topraklarına yerleştirilmesini kabul edebilmelerinin çok şüpheli olduğu ve bu konuda kararlı olan ABD'nin de bu nedenle füzeleleri yerleştirebileceği başka ülkeler üzerinde durduğunu belirtmekte ve "parmakların Türkiye'ye dönme başlanması olasılığı"ndan en büyük kaygı olarak söz etmektedir.

M. Ali Birand, Cunta'nın ve Türk basınının füzelele, nükleer savaş tehlikesi konusunda kamuoyunu ve halk kitlelerini uyutma politikasına aykırı düşmeğin soruna şöyle bir değinip geçiyor. Oysa Türkiye'nin durumu, Amerika'nın sınırlı bir nükleer savaş başlatma tasarısında araç olarak kullanma olasılığı bakımından Batı Avrupa ülkeleri ile aynıdır, hatta daha beterdir, çünkü Türkiye Amerika'ya bağımlı bir ülkedir. Orta menzilli yeni füzelelerin yerleştirilmesine ilişkin olarak "1979'da bir ara ABD zemin yoklamış ve Ankara'dan kesin bir red yanıtı almış" mış. Ama şimdi yeni koşullarda "Türkiye'nin kapısının yeniden çalınması" gerekebileceğini "bir çok işaret gösteriyor"muş.

Diyelim ki Cunta Türkiye'si yeni koşullarda "kesin red yanıtı" vermişti. Bu reddin "kıymet-i harbiyesi" ne? İş ciddiye binince ayrintılarına, uygulamasına geçilince bu red tutumu sürdürülebilir mi?

Bir kez Türkiye 1979'da NATO toplantılarında yeni Amerikan füzelelerinin Avrupa ülkelerine yerleştirilmesi kararına katılmış; bir ay önce, geçen Ekim ayında, NATO Parlamenteler Asamble'sinin kararı yeniden ele alıp onaylamasına Cunta'nın temsilcisi de uymuş, üstelik Cunta ve hükümeti "Türkiye'nin NATO içinde görev ve yetkilerini daha iyi yerine getirebilmesinin" gerekliliğini, bunun Avrupa'nın güvenliği açısından da yararını dönüp dönüp vurguluyorlar. Bu gerekçe ile de Türkiye'ye askeri ve ekonomik yardım artırılması, Türkiye'nin güçlendirilmesi isteklerini ısrarla tekrarlıyorlar. Evren'in kendi deyi-mi ile "kapı kapı dolaşıp dilencilik" ediyorlar, ABD'den, Avrupa'lı ülkelerden...

Bu durumda yeni füzelelerin Türkiye'ye yerleştirilmesini nasıl önleyebilir Cunta yönetimi? İşte tamam, bu yerleştirme "Türkiye'nin NATO içinde görev ve yetkilerini daha iyi yerine getirebilmesi", "Avrupa'nın güvenliğine yararlı olması" gereğinin bir parçasıdır, üstelik de 1979'dan beri bu NATO kararına katılmışsın, demezler mi insana? Ve yine de direnirsen, o denli istediğin askeri ve ekonomik "yardım" ların sonu ne olur? Borç ertelemesi, yeni kredi diye dilendiğiniz kapılar yüzünüze kapanmaz mı? Elveda "güçlü Türkiye" hayallerine....

KÖLELİK ANLAŞMASI SİA

Sorun bununla da kapanmıyor. Amerika ile imzalanmış Savunma ve İşbirliği Anlaşması ve gizli ekleri var. Bunlarda ABD'ye ne ödünler, ayrıcalıklar, yetkiler verilmiş tam bilinmiyor. Ama şu kadar biliniyor: "Türk Silahlı Kuvvetleri Üsleri" adı verilerek ABD'ye ait olduğu maskelenmek istenen, üslerin sınırları içinde ABD askeri komu-

tanlarının yönetim ve kontrolünde, Amerikan personelinin çalıştığı, nükleer bomba, füze başlıkları ve ağır bombardıman uçaklarının bulunduğu, harekete geçmeye her an hazır durumda bekletildiği iç bölgeler var. Zaten asıl üsler de buraları. Esasen var olan üslele konulmasını kabul etmiş olduğun füzelelerin, şimdi eski model durumuna gelmiş olmalarından ötürü, geliştirilmiş yeni füzelelele değiştirilmesine hangi gerekçe ile karşı çıkabilirsin? Karşı çıkısan da yerleştirilmesini önleyebilir misin? Amerikan komutanlarının yönetim ve kontrolündeki bu gerçek üs bölgelerinde ne olup bittiğinden kimin, ne ölçüde haberi var?

KÖRFEZDEKİ DURUM VE ÇEVİK MÜDAHALE KUVVETİ

Cunta, Basra körgezi konusunda Türkiye'yi Amerika'nın savaşçı politikasının kuyruğuna takarak bu bölgede olası bir savaşa da sürüklenme tehlikesi yaratmaktadır. Cunta hükümeti yetkililerinin "Türkiye'nin NATO sorunları dışında görev yapmayacağı", "başka bir pakta girmeyeceği", Amerika'nın çevik kuvvetine "kolaylıklar göstermeyi reddettiği", Amerika'nın Körfeze müdahale etmesine şiddetle karşı olduğu" yolundaki demeçlerine aldanmamak gerek. Bunlar bir yandan içte kamuoyunu yatıştırmak ve uyutmak, öte yandan da Amerika ile ilişkilerde, pazarlıklarda olabildiğince ağır basabilmek taktikleridir. Körfez'de "Sovyet tehdidi" bulunduğu, buna karşı bölge ülkelerinin işbirliği ve kendilerini savunabilmeleri için Amerika'nın "yardım etmesi" konusunda Pentagon generalleriyle Cunta generalleri görüş birliği içindedirler. Amerikan dışişleri bakanı Haig'in bölge ülkeleri arasında konsensüse (görüş birliği) varılması ve "gayri resmi düzenlemeler yapılması önerilerinden sonra "Körfez İşbirliği Konseyi" kurulmuştur. Reagan bu konseyin en büyük ülkesi ve lideri durumundaki Suudi Arabistan'ın Amerika'nın "ulusal çıkarları" kapsamında olduğunu açıklamış, bu ülkeye 5 AWACS uçağını da kapsayan 8.5 milyar tutarında rekor bir silah satışını sağlamış ve bu satışla, Körfez ülkelerine saldırıya kalkacak olanlar Amerika'nın bu ülkeler yanında olduğunu anlayacaklar, demiştir. Amerika'nın "Körfez'e müdahalesine şiddetle karşı olduğu" yetkililerce bildirilen Cunta Türkiye'si, yine yetkililerin verdiği demeçlere göre, Amerika'nın kendi ulusal çıkarları kapsamında sayıp, böylece boyutlanmış boyutlarda silah satışında bulunduğu ve güvenliklerini savunma konusunda güvence verdiği ülkelerden oluşan Körfez İşbirliği Konseyi'ni memnuniyetle karşılamıştır ve Başbakan Ulusu'nun vurguladığına göre Türkiye ile Suudi Arabistan arasında politik konularda hiçbir ayrılık, anlaşmazlık yoktur.

Kaldı ki, Amerika'nın "Çevik Müdahale Kuvveti" ne Türkiye'nin "kolaylıklar sağlaması" sorunu cunta yönetiminin vermiş olduğu iddia edilen "hayır" cevabıyla kapanmış değildir. Amerika NATO üyelerinin "Çevik Müdahale Kuvveti" ne katkıda bulunmalarında ısrarlıdır. Avrupa'ya yeni füzelelerin yerleştirmesinde olduğu kadar bu konuda da, Ekim

sonlarına doğru yapılan NATO toplantısına ABD bu konuyu tekrar getirdi ve Birand'ın da parmak bastığı üzere, Avrupa'lı NATO müttefikleri "evet" deyinceye kadar bu işin peşini bırakmayacaktır.

Cunta yönetimi ise daha en başta "Nato'nun çıkar sınırları Körfeze kadar uzatılırsa, Türkiye de üzerine düşen görevi yapacaktır", taahhüdünde bulunarak Türkiye'yi bağladı.

CUNTA'NIN KESİN TERCİHİ ABD'YE DÖRT ELLE SARILMA

Cunta Türkiye'sinin "çok yönlü dış politika" güttüğü gibi yersiz ciyimserliklere kapılmak yanlış ve tehlikelidir. Cunta tercihini geçmişin Amerikancı Demirel hükümetlerinden daha kesin, daha katı bir biçimde yapmıştır: Türkiye (yani Türkiye kapitalizmi) Amerika ile kader birliği içinde olmak zorundadır ve olacaktır. Neden Cunta bu seçeneği tereddütsüz benimsedi? Şunun için:

Birincisi, 30 yıllık NATO üyeliği, ABD ile içli dışlı ilişkiler sonucunda Cunta generallerinin kafaları bu yönde biçimlendirilmiştir. Ama belirleyici olan, daha derindeki sosyolojik nedendir.

Biz yıllar öncesinde, Türkiye burjuvazisinin ve onun iktidarlarının sınıf içgüdüleriyle ta baştan beri Türkiye kapitalizminin ve kendi sınıfsal egemenliklerinin güçsüzlüğünü, kendi başına ayakta duramayacağını bildiğini; NATO'ya ve Ortak Pazar'a (Avrupa Ekonomik Topluluğuna) askersel ve ekonomik nedenlerin ötesinde, asıl politik bir amaçla yamandığını; batılı kapitalist dünya ile bütünleşerek varlığını korumak, geleceğini güvenceye almak istediğini açıkladık. Ve sırası geldikçe bu gerçeği vurguladık da. 1960'lardan bu yana hızlı demokratikleşme, sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, 1970'li yıllarda daha da derinleşen kapitalizmin genel krizinin etkilerine eklenen bağımlı geri Türkiye kapitalizminin kendi der boğazlarının sorunları büyük burjuvazinin güvensizlik duygusunu, geleceğinden korkusunu daha da artırdı ve onu, içte anayasal hak ve özgürlükleri ortadan kaldırma, her türlü muhalefeti, direnişi yasaklayan ağır bir baskı rejimi oluşturma; dış ilişkilerde de Batı'yı, en başta ABD'ye çok daha sıkı bir biçimde dört elle sarılma noktasına getirdi. Bu noktada, bü-

yük burjuvazinin istekleriyle ABD'nin Türkiye üzerinde yaptığı hesaplar birbiriyle çakıştı ve elbirliğiyle "Cunta operasyonu" planlandı ve gerçekleştirildi.

Yerli büyük burjuvazi için (ve şimdi de cunta için) Amerika birinci tercihtir, çünkü dünya kapitalizminin "en büyüğü" oydur; askeri, mali, ekonomik, teknik güç ondaydı. Üstelik demokrasi diye baş ağrıtan Avrupa ülkelerinin tersine, onların bu büyük patronu, insan haklarına, demokratik özgürlüklere aldırış etmiyordu. Reagan ve yönetimi "güçlü ve istikrarlı" ve "Amerikan dostu" devlet istiyor, bu devletleri destekleyeceğini ilan ediyordu. Cunta ise Amerika'nın bu isteklerine uygun bir yönetimdi. ABD'nin kontrolündeki IMF'nin dayattığı, Türkiye ekonomisinin iç ve dış pazar ilişkilerinde "serbest piyasa ekonomisi"ne dönüşme, dış satıma yönelme, dış dünyaya (kapitalist dünyaya) açılma, yabancı tekeli sermayeye kapıları açma, iç pazarı durgunlaştırma, kitlelerin tüketimini düşürme (yani onları daha da yoksullaştırma) politikasını Cunta'nın 12 Eylül öncesi hükümetlerin cesaret edemediği ölçüde Can-u gönülden uygulamasıyla ABD ile ilişkiler daha da yakınlaşmış ve sıcaklaşmıştır. Bu politika çokuluslu şirketlerin, uluslararası sermayenin istediği ve Türkiye ekonomisini doğrudan bu güçlerin hegemonyası ve yönlendiriciliği altına sokan bir politikadır.

FAŞİST NİTELİK KENDİNİ DIŞ POLİTİKADA DA AÇIĞA VURMAKTADIR

Cunta'nın dış politikası Türkiye'nin sırtını sıkıca Amerika'ya dayandırma temeline oturmaktadır. Tüm diğer ülkelerle dış ilişkilerini bu temel üzerinde ve bu temelin müsaade ettiği olanaklar çerçevesi içinde ancak yürütmeye çalışıyor. Askeri, politik, ekonomik dış ilişkilerle ilişkin yaptığımız bu kısa analizinin de ortaya koyduğu üzere, Amerika'ya, genelinde emperyalizme bağlılık giderek daha güçlenmekte ve belirginleşmektedir. Bunun sonucu, Türkiye, Amerikan emperyalizminin silahlanma yarışını kıskırtıcı, nükleer savaş tehlikesini yakınlaştırıcı saldırgan politikasına daha da alet olma konumuna girmektedir. Cunta'nın faşist niteliği dış politikasında da kendini açığa vurmaktadır.

CUNTA'NIN İÇ POLİTİKASI

Dilindiği gibi, dış politika ile iç politikanın birbirine bağlılığı genel kuraldır. Bu bağlılık Türkiye'de daha sıkı ve daha açık seçik görülebilir olagelmıştır. Şimdi cunta döneminde ise iç ve dış politikanın bağlılıktan öte, içiçe geçip kenetlenmesine tanık olmaktadır. Her iki politikanın da hedefi aynıdır: Geri kalmış ve açığı kapatabilmek için gereken hızda ve nitelikte kalkınamayan, sanayileşemeyen, ekonomik olarak dışa bağımlı Türkiye kapitalizminin ve büyük sermaye sınıfının ekonomik çıkarlarını, egemenliğini sürdürebilme. Bunun içindir işçi, emekçi halk kitlelerinin, ilerici güçlerin demokratik hak ve özgürlüklerinin ellerinden alınıp, tekeli büyük burjuvazinin ağır baskı rejiminin oluşturulması. Bunun içindir, emperyalist ülkelerin safında yer alıp onlarla bağımlılığı pekiştiren ekonomik direktiflerine eğilimi. Türkiye, emperyalizminin saldırgan, savaş kıskırtıcısı politikasına alet edilmektedir.

CUNTA, TEKELCİ SERMAYENİN, ONUN EN GERİCİ KESİMİNİN İKTİDARI

Yukardan beri açıklamaya çalıştığımız bu durum ve koşullar ışığında, Türkiye'nin batılı ölçülerde bir demokrasi olarak kabul edilebilecek bir rejime geçebileceğini sanmak ve bunu beklemek kendini aldatmaktan ve kamuoyunu yanıltmaktan başka birşey değildir. Türkiye'de burjuva politikacılarının örnek alma iddiasında oldukları Batılı ülkelerin demokrasisi ölçüsünde dahi bir demokratik rejim hiç bir zaman gerçekleşmemiştir. Türkiye'nin tarihinde en demokratik dönem olan 1960-70 arasında bile demokratik özgürlükler, özellikle de düşünce, örgütlenme, toplumsal muhalefet ve direniş özgürlükleri hep yasal olarak kısıtlı kalmış, pratikte gerçekleştirilebilmeleri hep zorluklarla karşılaşmıştır. Ama bugün Türkiye'de o ölçüde bir demokrasiye dönüşü dahi söz konusu değildir. Türkiye'nin bağımlılığı, bunalımı daha artmış olan geri, çarpık kapitalizmi ve onun sınıfsal tabiatı gereği, kârlarını, olabilenin en son noktasına kadar büyütme başka amacı olmayan tekeli büyük burjuvazisi bugün o demokrasiyi bile, kaldıracak. Zaten Evren kesin açıkladı: "Demokrasiye geri dönülecek değildir, sağlam raylara oturmuş yeni bir demokrasi inşa edilecektir."

"Sağlam raylara oturmuş demokrasi"de "özgürlüklerle devlet otoritesi", "kişi haklarıyla devlet yararı" dengelenecektir. Bu çifte dengeleme devlet kefesinin ağır basacağı kuşkusuzdur; zaten amacın "güçlü ve istikrarlı" bir devlet yaratmak olduğu da vurgulanmaktadır.

12 Eylül'de silah zoruyla iktidarı gasbeden Cunta, o günden bugüne bir yılı aşkın zaman sürecinde "güçlü ve istikrarlı" bir devlet yaratma yolunda toplumun hangi kesimlerine vurmuş, ellerinden özgürlüklerini, haklarını, kazanımlarını çekip alarak baskı altına sokmuş, hangi kesimlerine yeni "kolaylıklar", yararlar sağlamıştır? Uyguladığı istikrar politikasının faturasını kime ödetmiş, meyvelerini kime sunmuştur? Birinci kesim, başta işçi sınıfı olmak üzere kir ve kent emekçi kitleleri ve hatta orta tabakaların geniş bir bölümüdür; ikinciler ise tekeller ve tekeli büyük burjuvazi, bunların da en gerici kesimidir, çünkü özellikle korunan ve teşvik olunanlar, iç pazara dönük sanayici tekeller değil, dış satıma dönük kimi sanayi kolları yanı sıra, sanayiden çok, tarıma, madencilığa, turizme ve dış ticarete ağırlık veren, uluslararası tekellerin Türkiye'den oldum olası istediği biçimde tarıma, ormancılığa ve hayvancılığa, maden çıkarmaya yatırımlarını yönelip bunların ürünlerinin, maden cevherlerinin ihracını geliştirmeyi kabullenen ve bu alanlara yönelenlerdir. Daha açık bir deyişle, uluslararası tekellerin kapitalist dünya işbölümünde Türkiye'nin almasını uygun gördükleri ve talep ettikleri yeri, işleri kabullenen bir ekonomik politika uygulanmakta ve bunun gereklerini yerine getiren veya getirmeye koyulan tekeli sermaye ve bu yönde sermayenin yoğunlaşması ve tekelleşmesi teşvik edilmektedir. İç pazara dönük tekeli olmayan büyük sanayi sermayesi de bu yönde zorlanmaktadır.

Görülüyor ki, Cunta, tekeli sermayenin, onun da en gerici kesiminin iktidarları. Bu da, cuntanın faşist niteliğinin temel kanıtıdır.

EN ACIMASIZ EZİLEN İŞÇİ SINIFI

Cunta'nın en sert, en acımasızca vurduğu sınıf ise Türkiye işçi sınıfıdır. Çıkar ve haklarını, ekonomik, sosyal kazanımlarını arttırmak şöyle dursun, korumak ve savunmak olanakları, araçları dahi ellerinden alınmıştır. Bu hak ve çıkarları etkinlikle savunan sınıf ve kitle sendikaları kapatılmış, her dönemde sermaye sınıfının ve iktidarlarının dümen suyunda olmakla tanınmış olan Türk-İş bile biçimsel olarak açık bırakılıp sendikal eylemlerde bulunmaktan alkonmuştur. Burjuvaziden bağımsız işçi sınıfı partileri de kapatılmış, haklarında kovuşturma açılmış, yönetici ve üyelerinin tutuklanmasına gidilmiştir.

Ücretleri ve diğer işçi haklarını, işçi-işveren ilişkilerini belirleyen, sendika yetkilileriyle işverenler arasında pazarlıklar sonucu oluşturulan toplu sözleşme yöntemi kaldırılmış, toplu sözleşme-

nin yerini Yüksek Hakem Kurulu'nun tepeden inme hazırladığı "kararnameler" almıştır; bunlara her ne kadar çocuk aldatırcasına "toplular sözleşme" deniliyorsa da bunların bütün dünyanın bilinen "toplular sözleşme" kararı ve yöntemi ile bir ilgisi yoktur. Üstelik, toplular sözleşme adı altındaki bu Yüksek Hakem Kurulu kararnameleştirmesinin bir yaptırım gücü de yoktur. Grev yaptırımı da ortadan kalktığı için bunları işverenler kendi bildiklerinde uygulamaktadırlar; işçiler veya Türk-İş'e bağlı sendikalar Yüksek Hakem Kurulu'na durumu bildirdiklerinde Kurul, bu itirazlarla meşgul olmayı yetkisi dışında gördüğünden geri çevirmektedir.

Yüksek Hakem Kurulu'nun ücretlere, işçi haklarına, işçi-işveren ilişkilerine ve işverenin yetkilerine ilişkin, toplular sözleşme adı altındaki kararnameleştirmesi işçi haklarını, kazanımlarını insafsızca budamaktadır. O denli ki, sınıf uzlaşmacısı olan Türk-İş'e bağlı sendikalar bile buna karşı çıkmaktadırlar. Yeni "toplular sözleşmeler" de, yani Yüksek Hakem Kurulu kararnameleştirmesinde, sona eren eski sözleşmelerle elde edilmiş bulunan haklar, kazanımlar geri alınmakta, işçiler lehine bir çok madde metinden çıkarılmaktadır. Ve Yüksek Hakem Kurulu "sözleşmeleri"ne itiraz edebilecek yetkili bir üst kurul yoktur.

Ücretlere yapılan zamlar gerçek anlamda zam değildir, yani bu zamlarla işçinin satın alma gücü artmamaktadır. Zamlar ancak enflasyonu karşılayabilecek ölçüde hesaplanıp yapılmaktadır. Bu ise gerçek ücretlerin artmaması, dondurulması demektir. Cunta ve hizmetinde olduğu büyük burjuvazi işçilerin gerçek ücretlerini bir kuruş bile artıracak bir zammın olmaması hususunda o denli hesaplıdır ki, Yüksek Hakem Kurulu, 1981 yılı için enflasyonun % 40 olduğu resmi makamlarca ilan edildiği halde 1981 ücret zamlarını % 10 artı 3500 TL olarak saptamıştır. Neden? Çünkü yeni Gelir Vergisi Kanununda işçilerden alınacak vergi azaltıldığından işçinin brüt ücretinden eline geçen kısım artmıştır, bu artışla birlikte gelirinde % 40 bir yükselme olacağı varsayılmıştır. Böylece işverenler enflasyonun oranına göre ücretlere % 40 zam yapmaktan kurtarılmışlardır, "sosyal adalet", "ücretlileri, dar gelirli birer olsun ferahlatma" gerekçesiyle yapılan vergi indirimi işçilere değil, işverenlere bir armağan olmuştur.

Aslında işçilerin gerçek gelirleri dondurulmuş bile değildir, geriletilmiştir. Birincisi, Yüksek Hakem Kurulu'nun saptadığı yeni "sözleşmeler"de yan ödemeler, paralı bir takım haklar azaltılmış, geriletilmiştir. İkincisi enflasyonun, yeni fiyat yükselişlerinin % 40 dolayında kaldığı da çok şüphelidir. Çünkü fiyatlardaki oynamalar 1930'larda kabul edilmiş hesaplama yöntemlerine göre saptanmaktadır. Oysa aradan geçen yarım yüzyılda o zamanlar önemli olup hesaba katılan kimi mallar önemini yitirmiş, buna karşılık fiyat endeksleri hesabına katılması gereken, ama katılmayan yeni mallar önem kazanmıştır. Daha ötesi var mı? Cunta'nın kendisinin çıkardığı "12 Eylül Öncesi ve Sonrası" adlı kitapta fiyat endekslerinin güvenilir olmadığı açıkça belirtilmektedir.

Kaldı ki, çok övülen % 40 enflasyon, şu bunalım içindeki, enflasyondan yakınılan Avrupa ülkelerinde yeralsa kıyamet kopar. % 40 enflasyon, çok yüksek bir enflasyon oranıdır. Unutulmaması gereken bir başka önemli nokta da bu % 40 fiyat artışı, bir yıl önce yüzde yüzden fazla bir artışla yükselmiş "ateş pahası" mal fiyatlarının üzerine binmektedir. Ve küçük bir azınlık dışında 45 milyon nüfusun büyük çoğunluğu bu fiyatlar altında nefes alamaz durumdadır.

"İstikrar politikasının mimarı" diye övülen Özal'ın kendisinin açıkladığına göre, 1981'de enflasyon oranını % 25'e düşürebilmek "çok güç" olacaktı (oysa % 25 de çok yüksek bir orandır.) Ötümündeki aylarda halk kitleleri üzerindeki fiyat artışı baskısı daha da ağırlaşacaktır. Nefes alamazlık, boğulma noktasına doğru ilerlemektedir. Kötü beslenme daha da kötüleşmektedir. Büyük kitleler için açlık ciddi bir tehlike haline gelmiştir. Açık ve gizli işsizlik ise çığ gibi büyümektedir.

BU KOŞULLARDA ENFLASYON DURDURULAMAZ

Cunta'nın ekonomik istikrar politikasının en büyük başarısı olarak öne sürülen enflasyonu kontrol altına alma ve düşürme konusunda söylenecek daha başka noktalar da var. Türkiye'de enflasyon belli ölçülerde dış nedenlerden de kaynaklanıyor. Türkiye dışalımını, dışatımını çok aşan bir ülke ve dışalım yıldan yıla artmaktadır. Dışalımın düşürülmesi de pek sözkonusu değil. Türkiye ekonomisi ham madde, ara malı, yatırım malı (yedek parça, makina, teçhizat) bakımından dışa öylesine bağımlı ki, dışalımını önemli ölçüde düşürmeye kalkmak bunalımlı ekonomiyi daha bunalımlı hale getirecektir. Dışatan alınan malların fiyatları ise bunları satan batılı tekeller tarafından sürekli artırılıyor. Bu durum içte enflasyonu kamçılıyor, buna ek olarak Türk parasının değeri de sürekli düşüyor. Özal'ın açıkladığına göre kur ayarlamaları yani Türk parasının değerinin düşürülmesi, artık günlük olarak yapılmıyormuş. Para değerinin sürekli düşürülmesi hem dışta alınan malların daha pahalıya gelmesine yol açıyor, hem de iç fiyatların yükselmesine neden oluyor. Türk parasının bu düşüşü öyle bir hal aldı ki, Cunta'yı istikrar politikasını destekleyen çevrelerde bile telaş işaretleri belirdi. Basında, paralardan bir sıfır silinmesi hususuna değinilmeye başlandı.

Bu koşullarda, enflasyonu gerçekten kontrol altına alınıp, belli bir noktada durdurulması mümkün değildir. İç koşullar açısından da mümkün değildir. Fiyatların yükselmemesinin koşulu -hiç değilse temel koşullarından birisi- piyasaya talebi gereğince karşılayabilecek bollukta ve çeşitte mal üretilmesi, deniliyor. Bu da üretimin artırılması demektir. Üretimin artması içinse, üreticinin ürettiği malı satabileceğine güvenebilmesi gerekir. Oysa sıkı para politikası ile kitlelerin satın alma gücünün düşürülmesi sonucu sanayici bugün ürettiğini bile satamamakta, stoklar yığılmaktadır. Üretimin artırılmasının ikinci koşulu, yeni yatırımların yapılmasıdır. Fiyat artışları

dolayısıyla yatırım maliyetlerinin çok yükselmiş olması yeni yatırımları en azından güçleştiriyor. Kredi faizlerinin % 60-65, hatta 80 gibi akılalmaz düzeylere tırmanmış olması yatırımlar için gerekli krediyi pahalılaştırıyor. Kaldı ki sanayici, yeni yatırımlar bir yana, var olan üretim kapasitesini bile yeterince kullanamıyor, malına müşteri bulamadığı için, sanayiciler, hem de kodamanları, "sıkı para politikası"ndan, kredi faizlerinin yükselmesinden yakınıyorlar. Enflasyon çökeceğinden, çökmekte olduğundan sözediliyor. Ama nafiye, enflasyon canavarını yeniden azgınlığa diye sıkı para politikasından ayrılanın sözü bile ettirilmiyor.

ÖZAL'IN İSTIKRAR POLİTİKASI KISIR DÖNGÜDE

İstikrar politikası bir kısır döngüye saplanmıştır. Cunta yönetimi ve ekonomiyi ellerine teslim ettiği Özal ve ekibi ve onları destekleyen sermaye ve "uzman" çevreleri bu olumsuzlukları hiç tanımayorlar. İflasların olacağı serin kanlılıkla kabul ediyorlar. Birleşimler veya tesislerini satsınlar, başka iş dallarına yönelsinler, deniliyor. Kapitalizmin sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi yasası, tekelleşme, bunalımlı dönemlerinde kendini gösterir. Tutunamayanlar ya iflas ederler, ya da üretim kolunda oluşturulan daha büyük bir şirkette birleşirler veya fabrikalarını ona satarlar. Ölen ölür, kalan sağlar tekeli kapitalizmdir. "Yedek işsizler ordusu" ve ücretlerin olabildiğince en düşük düzeyde olması da kapitalizmin temel yasaları kapsamındadır. Özal ve ekibi gibi kişiler gerçekçi, akılcı, "bilimsel"dirler; Ekonominin - kapitalizmin demezler- bu "doğal" ve "gerçekçi" yasalarına karşı çıkmanın akılsızlığını, yararsızlığını bilirler. Amaç ekonomiyi -kapitalizmi- düzluğe çıkarmaktır, insanlara ne olursa olsun! "İstikrar politikası"nın ikinci büyük başarısı olarak dışatımın artışı gösteriliyor. Bu artış da su götürür bir sözde başarıdır. Dışatım, çok yapay, zorlama, devlete ve dolayısıyla vergi ödeyen halka maliyeti yüksek yol ve yöntemlerle "teşvik" edilmektedir. Vergi indirimi, vergi iadesi, sanayi kredilerinin %60 ile 80 arasında değişen faizlerine karşılık % 20 ile 30 arası faizle ucuz ve bol kredi verme, hatta bazı malların (özellikle dayanıklı tüketim malları) denilen sanayi mamullerinin) maliyetinden aşağı fiyata, yani zararına dışarıya satıp açığı devletin kapatması gibi yöntemlerle teşvik olunmaktadır.

Bu kapsam ve ölçüde "teşvik" önlemlerinin uzun zaman sürmeyeceği, buna dayanılmıyacağı, sanayiye ise ne üretim hacmi, ne maliyeti, ne de kalite bakımından normal biçimde dışatımı başaracak ve geliştirecek durumda olmadığı ve kısa bir sürede de bu duruma gelemeyeceği bilinmektedir ve bazen ağızdan kaçırılmaktadır da. Tarım ülkesi olmasıyla övülen Türkiye'nin tarımı da dışatımını büyük ölçüde artıracak durumda değildir. Tarımda da üretimi artırmak, dünya pazarlarında istenilen tür ve kalitede ürün yetiştirmek, pazarlamayı iyi becermek büyük yatırımlar, teknik bilgi ve ileri teknoloji isteyen, kısa sürede ve kolayca başarılamıyacak işlerdir. İç tüketim kısılarak "dışatımcı ülke" olunamaz. Sorun, hem iç tüketimi, hem dışatım gereklerini karşılayabilecek boyutlarda, çeşitlilikte ve kalitede üretim yapılmamaktır.

Kısacası, izlenen "istikrar politikası", Türkiye ekonomisini "serbest piyasa ekonomisine dönüştürme" politikası ve bunun gereği, "yeniden yapısallaşma" Türkiye'yi "düzluğe çıkaracak" değildir, kalkındıracak değildir.

BU POLİTİKA UYGULANDIĞI DİĞER ÜLKELERDE DE BAŞARILI OLANAMIŞTIR

İşsizliği tırmandırma, kitlelerin yaşam düzeylerini düşürme, ekonomide durgunluğu, üretim ve milli gelir düşüşlerini göze alma pahasına enflasyonla mücadele adına "sıkı para" ve "neo-liberalizm" etiketli, ekonominin işleyişini "vahşi" kapitalizmin yasalarına terketme politikası, "serbest piyasa ekonomisinin" en kademilerinden Thatcher'ın İngiltere'sinde ve Reagan Amerika'sında dahi başarılı olamamış, Thatcher'ın kendi muhafazakar partisi başkaldırır duruma gelmiş, Reagan'ın ekonomik politikası başkanlığının birinci yılı dolmadan iflas belirtileri göstermiş, itiraz ve muhalefet sesleri sanayi ve banka çevrelerinden duyulmaya başlamıştır. Washington'da ise beş yüz bin kişi bu politikaya karşı protesto yürüyüşü yapmıştır. Bu politikanın Türkiye gibi geri kalmış, zayıf ve bağımlı bir ülkeye "köşeyi döndürme"si hiç mümkün değildir.

Formüle eden ve ortaya atan ve savunan iktisatçı Friedman'ın adıyla anılan bu politikayı kendi koşullarına uyarladığı biçimiyle 1960'ların ikinci yarısında uygulayan Brezilya'nın, ilk ağızda gösterdiği "hızlı gelişme"ye Brezilya mucizesi denmişti. Ama bu mucize balonu çok sürmeden 1970'lerin ortasında patladı, şimdi Güney Kore, Singapur, Malezya, Endonezya ve Filipinlerin "rekord gelişmelerinden" söz ediliyor. Bunların da Brezilya'nın akibetine uğrayacağını söylemek bir falcılık olmaz. Kaldı ki, İngiltere ile ABD'nin aksine, tüm bu ülkeler 3. dünya denilen geri kalmış ülkeler topluluğunun "gelişmekte olan ülkeler" etiketiyle nitelendirilenlerdir (az-gelişmiş, en-az gelişmiş etiketlerini taşıyanlar da var). Dışatımları artsa, dış ticaret dengeleri olumlu olsa, milli gelirleri yükselse dahi işçi sınıfı, emekçi halk kitleleri yoksul, sosyal güvencelerden, haklarını savunma ve elde edebilme yasal olanaklarından yoksundur. Bu çalışan, yoksul, baskı ve zulüm altındaki kitlelerin yanı sıra, bir de toplumun dışına

İtilmiş, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki anlamda işsiz değil, ömründe hiç bir zaman bir iş sahibi olmak fırsatını, olanağını bulamamış, rastgele şu, bu işi yapan, çoğu boş gezen insan kalabalıkları vardır. Bu "hızla gelişen ülkeler" zenginle yoksul kutuplaşmasının uçurumlaştığı, zorba rejimlere sahip ülkelerdir. Çünkü doğaldır ki böylesine bir kutuplaşma, böylesine haksız, adaletsiz bir düzen halka ancak baskı ve zorla, boğazını sıkarak kabul ettirilecektir.

Üstelik bu "hızlı gelişen ülkeler" hiç bir zaman kalkınmayacaklar, yani gelişmiş, ileri kapitalist ülkeler düzeyine erişemeyeceklerdir. Çünkü "gelişmekte olan ülkeler" ile gelişmiş ileri kapitalist ülkeler arasındaki açık zamanla kapanmamakta, daha da büyümektedir. Gelişmişlerle "gelişmekte olanlar" arasındaki zenginlik-fakirlik, ilerilik-gerilik kutuplaşması genişlemekte ve derinleşmektedir.

Gelişmenin, kalkınmanın gerçek "ölçüsü", temel ölçüsü, dışsatımın artması, enflasyonun önlenmesi, hatta ulusal gelirin yükselmesi değildir. Ölçü, içte kutuplaşmanın ortadan kalkma doğrultusunda azalması, ulusal gelirin ve zenginliklerin daha adil dağılımı, kitlelerin maddi refah ve kültür düzeyinin yükselmesidir; gelişmiş, ileri ülkelere göre konumu bakımından ise, ülkenin bütünüyle uygarlık düzeyinin yükselmesi, aradaki açığı kapatarak en ileri çağdaş uygarlık düzeyinde yer alabilmesidir. Bu sonuçları verecek, bu hedeflere varacak ekonomi politikası ve uygulamalar ancak ekonomiyi geliştirici, ülkeyi kalkındırıcıdır. "Emperyalizme bağımlı geri kapitalizm" düzeyindeki toplumları bu düzen çerçevesinde kalarak kalkındırmak ise mümkün değildir.

CUNTA VE YARINKİ TÜRKİYE

Cunta, benimsediği ve uyguladığı ekonomik politikaya uygun olarak, bunun gereği olarak, "çok partili parlamenter demokrasi" biçim ve görünümüne büründürülmüş, tepeden inme merkezîyetçi, ceberrut bir üst yapıyı, bir hukuk ve yönetim yapısını oluşturmaktadır. Bugüne kadar kabul edilen Belediyeler, Hakimler ve Savcılar Kurulu ve Yüksek Öğretim yasaları ve daha başka yasalar bunun kara müjdesini birer birer vermiştir. "Kurucu Meclis" deyip deyip, sonunda ortaya bir Danışma Meclisi çıkarılışı, bu meclisin oluşturuluş biçimi ve yetkisizliği gidişin yönünü daha da belirginleştirmiştir.

Danışma Meclisi'ne önceden hazırlanmış bir anayasa metni verilmiştir, sanki Meclis anayasayı istediği gibi hazırlamakta gerçekten serbestmiş gibi. Oysa Meclis'i açış konuşmasında Evren ne gibi bir anayasa yapmaları gerektiğini açık seçik bildirdi. Cunta'nın yerini bırakacağı rejimin dayanacağı esaslar çeşitli vesilelerle defalarca açıklanmıştı. Açılış konuşmasında bunları Evren yarı-resmî direktifler dizisine dönüştürdü. Kaldı ki, anayasa komisyonu çalışmaya başladığında, "kolaylık olsun" diye kendisine hazırlanmış "notlar", tasarılar verilmeyecek demek de değildir. Danışma Meclisi verilen direktiflere uymamakta, istediği gibi bir anayasa hazırlamakta serbest bırakılsa dahi MGK de onun hazırladığını kendi isteğine göre baştan aşağı değiştirmekte serbesttir ve onun kararları son ve kesindir.

Yeni anayasa ile getirilecek sistemde yürütmenin güçlü kılınacağı, yeni hükümetin ve cumhurbaşkanının yetkilerinin güçlendirileceği açıktır. Başkanlık sisteminin getirilmesi de olasıdır. Buna karşılık yasama organının, yani parlamentonun, yürütmenin serbest çalışabilmesi, engellenmemesi gereksesi ile, hükümeti denetim yetkilerinin kısıtlanacağı, daha çok "sınırlandırılmış bir tartışma organına" dönüştürüleceği bellidir.

Demokratik hak ve özgürlükler kamu yararı, "devletin yüksek çıkarları" adına alabildiğine kısıtlanacak, uygulamada ise hiç yokmuş düzeyine indirilebilecektir. Demokratik hak ve özgürlükler kağıt üstünde göstermelik kalacaktır.

Sol partilere, işçi sınıfının bağımsız partisine izin ve yer verilmeyecektir. CHP türü "demokratik sol" bile "Atatürkçülük'e aykırı" görülüp yasaklanacaktır. Avrupa Konseyi'nde üyeliği sürdürebilmek, Avrupa ülkelerinden daha kolay "yardım" ve kredi sağlayabilmek gibi hesaplarla "demokrasi" görünümünü pekiştirmek gereği duyulursa, "sosyalist" veya "işçi partisi" adını taşıyan dânişıklı parti, şike parti de kurdurulabilir, tarihimize benzeri görülmüştür. Ama esas "çok partili parlamenter rejim" in bir kaç burjuva partisyle sınırlı tutulması olacaktır, onlar da hem sayıca, hem de yetkileri açısından çok kısıtlanarak...

Sınıf sendikacılığına kesinlikle paydos denilecektir. İşçilerin sırtından işverenle uzlaşmaya hazır, iktidarın direktiflerine, isteklerine "saygılı" sendikacılığa, onu dahi alabildiğince etkisizleştirerek, izin verilecektir sadece. Toplu sözleşme, grev, işçinin çıkar ve haklarını koruma ve "ekonomik ve sosyal durumlarını iyileştirme" araçları olarak tüm gerçekliğini, geçerliliğini yitirecektir. Genel grev, politik grev ise... ağıza alınması bile düşünülemez sözler.

Bütün bu kısıtlama ve yasaklamalardan amaç, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm kır, kent ve kafa emekçilerinin politik ve ekonomik örgütlenme, seslerini duyurma düzeyinde ellerini kollarını bağlayıp, ağızlarını tıkayarak "serbest piyasa mekanizması" ile "ekonomik istikrar ve gelişme" nin faturasını bu sınıf ve kitlelere ödetmektir.

DEVLET VE MİLLETİN BÖLÜNMEZLİĞİ ADINA

Bu arada, "devletin ve milletin" bölünmezliği adına Kürt halkının da kendi ulusal haklarını savunabilmesi olanaklarını kökünden kazıyabilmek, Kürt halkının da elini kolunu bağlayıp ağzını tıkayabil-

mek için anayasa ve diğer yasalar düzeyinde alınabilecek her türlü yasaklayıcı, cezalandırıcı önlem alınacaktır. Bu "önlem" lerin yetmediği yerde şimdiki dek olduğu gibi devlet baskısı ve terörü artırılarak sürdürülecektir. Gerekli görülürse, gerekçeler yaratarak terörü genel kıyım kadar götürebilirler de. Üzülerek belirtmek gerekir ki, Türk kamuoyunda, hatta demokrat, ilerici, sol diye bilinen veya kendilerini öyle bilen kimi aydın çevrelerce dahi Kürt sorunu konusunda şoven milliyetçi bir tutum, bir hava yaratılmıştır. Ulusal bir topluluğun ezildiği, ulusal kimliğinin ve haklarının tanınmadığı bir toplum gerçekten demokratik, özgür, adil ve insancıl bir toplum olamayacağı gözden kaçırılmamaktadır. Unutulmaktadır ki, sömürü, baskı ve zulüm; yapılanlara büyük acı verdiği ve haksızlık ettiği gibi, yapanların da kişiliğini, insanlığını zedelemekte, sakatlamaktadır.

SONUÇ

Buraya kadar söylenenlerden çıkan sonuçları toplarsak:

Silahsızlanma ve dünya barışının korunması sorunu ve mücadelesi; işçi sınıfının, emekçi kitlelerin demokratik hak ve özgürlüklerinin, ekonomik-sosyal kazanımlarının ve güvenliklerinin korunması ve geliştirilmesi sorunu ve mücadelesiyle karşılıklı bağlantı içindedir. Her ikisi de, emperyalizme ve içteki kapitalizme karşı, bağımsız, sömürsüz ve adil bir dünya için -sosyalizm için- mücadele ile bağlantılıdır.

Türkiye'nin özel koşullarında bu çok yönlü mücadele, Kürt ulusal sorununun eşitlik, özgürlük, kardeşlik temeli üzerinde, karşılıklı tartışma ve tarafların özgür iradesiyle ortak bir karara bağlanarak çözüme kavuşturulmasını da hedefleri arasına almak zorundadır.

Barış korunamayıp, nükleer savaş patlarsa, hem Türkiye, hem de Avrupa'daki Türkiyeliler yanacaktır. İşçi sınıfının, emekçi halk kitlelerinin demokratik hak ve özgürlükleri, ekonomik-sosyal kazanımları ve güvenlikleri de hem Türkiye'de, hem de Avrupa'da tehlikeydedir. Bu nedenle de sizler Demokrasi İçin Birlik olarak, Avrupa'daki Türkiyeli işçi topluluklarının çalışmaları ülkelerin işçi sınıfının bir parçası olarak onun politik ve ekonomik mücadelesi içinde yer almalarını sağlamak, Türkiyeli işçi topluluğu içinde aydınlatıcı, bilinçlendirici, toplu mücadele için örgütleyici çalışmalarda bulunmak; hem de Türkiye işçi sınıfının ve ilerici, demokrat güçlerinin mücadelesini desteklemek, onlara yardımcı olmak durumundasınız.

Avrupa'daki mücadelenin çok önemli bir ögesi, Avrupalı işçi-yabancı işçi ayrımına ve düşmanlığına karşı çıkmak, Türkiye' lileri kendi içlerine kapanma durumundan çıkarmak, her iki taraf işçilerine de bu ayrımcılığı ve düşmanlığın sermaye sınıfına, patronlara yarar sağlamaktan başka bir anlamı olmadığını, tersine işçilerin davasına, çıkarlarına zarar verdiğini anlatmak ve kabul ettirebilmektir.

Avrupa'daki Türkiyeliler arasındaki uğraşların ihmale gelmez önemli bir görevi de, Cunta'ya karşı olan demokrat, ilerici, sol hareket ve gurupların ortak bir mücadele platformu üzerinde birleşebilmelerine çalışmaktır. 12 Eylül'ün birinci yıldönümünde gerçekleştirilen, beş hareketin ortak eylemi bu yönde atılmış önemli bir adımdır, ama hedefe ulaşmaktan henüz hayli uzak bulunuyor. Türkiye işçi sınıfının politik hareketinin birliği, partilerin tekleşmesi sorunu ise hâlâ gündemde çözüm beklemektedir.

Türkiye'deki mücadeleye destek ise sadece maddi yardımdan ibaret değildir. Avrupa'daki Türkiye'li topluluklarda gericiliğe ve faşizme karşı, somutunda Cunta'ya onun iç ve dış sınıfsal dayanakları tekeli sermayeye karşı, bir kamuoyu, bir tutum ve davranış oluşturulabilmesi, Cunta ve ileride onun yerini bırakacağı, aşırı sivrilikleri törpülenmiş, "çok partili parlamenter demokrasi şatafatlı şalyıyla örtülmüş faşist yönetim üzerinde ağır bir baskı aracı olur. Türkiye'deki mücadele için daha elverişli bir hava yaratır.

GÜN İŞİMİŞTİR

Bu görevler ve yükümlülükler kuşkusuz çok zor ve ağırdır. Ama kapitalizmin dünya sahnesinde ilk olarak Avrupa'da baş göstermesinden bu yana işçi sınıfı, emekçi halk kitleleri kendi yararlarına ne elde etmişlerse hep uzun, çetin; özverili mücadele ile elde etmişlerdir. Almanya'nın, Belçika'nın, Fransa'nın, İngiltere'nin ve diğer Avrupa ülkelerinin 18. yüzyıl sonlarından bu yana tarihi bu gerçeğin kanıtlarını bol bol vermektedir. Bundan sonra da böyle olacaktır.

Mücadelenin çetinliği, ağırlığı bizlere yılgınlık, karamsarlık vermez. Tam tersine mücadele kererliliğimizi, direncimizi güçlendirir, pekiştirir. Bundan öte mücadele coşkunumu mayalandırıp kabartır. Bu güçlenme ve coşkunuma, yüzyıllar boyunca daha ileri, daha yüksek, daha iyi bir toplumsal ve kişisel yaşam aşamasına doğru sürüp gelen mücadelenin geçmişle kıyaslanamayacak bir genişlikte ve hızla sürdüğünü ve süreceğini, zig zaglar, yalpalamalar, hatta zaman zaman duraklamalar olsa da sonunda mutlaka ve mutlaka amacına ulaşacağını bilmemizdenidir. Geleceğe umutla, umuttan da öte inançla bakıyoruz. Gün işimıştır, bizim dünyamızın bugünkü karanlığını bu işmanın şavkı yirtmektedir.

GENEL KURUL NOTLARI

"Oh! Yeniden doğmuş gibiyiz". Divan başkanının oturuma kısa bir yemek arası verdiği sırada bir delegenin yanındaki arkadaşına söylediği sözlerdi bunlar; ve tüm delege ve izleyici DİB'lilerin ortak kanısını dile getirmişti.

Gerçekten olağanüstü Genel Kurul ile Demokrasi İçin Birlik, üst yönetimindeki bir kaç kişinin üyeler

ve yerel birimlerle ters düşerek kendisini sürüklemek istediği bunalımlı durumdan kurtulmuş olmanın sevincini yaşamaktaydı.

Bu sevinç, coşku ve bilinç tüm genel kurula egemen oldu. "Bağımsızlık, Demokrasi, Sosyalizm", "Kahrolsun Faşist Cunta", "Yaşasın Demokratik İktidar", "Yaşasın Antifaşist Eylem Birliği" "Tek Parti, Tek Cephe"

dövizlerinin süslediği kongrede konukların konuşmaları ve gönderilen mesajların okunması sık sık coşkun alkışlar ve sloganlarla kesiliyordu.

Temsilcisi Genel Kurul'a konuk olarak katılan ve mesaj gönderen kuruluşlar arasında Alman Komünist Partisi (DKP) Başkanlık Kurulu Türkiye Demokratlarıyla Dayanışma Girişimi, FİDEF ve Kürt Halkevleri genel merkezleri dikkatleri çekti.

Kongre, çağrıcı kurul adına DİB-FAK başkanının, geçirilen bunalımlı dönemi ve nedelerini açıklayan ve genel kurula başarılar dileyen kısa konuşmasıyla açıldı. TİP Genel Sekreteri ile Hollanda ve İngiltere delegelerinin önerilerle Divan'da yerlerini almalarından sonra çalışmalarına başlayan Genel Kurul, yapılan konuşmalar, öneriler ve aldığı kararlarla likidasyona kesinlikle hayır dediği gibi, Örgüt'ün bundan sonraki çalışmalarını için yol gösterici, ışık tutucu görevini yerine getiriyordu.

Genel Kurul, aldığı kararlarla birlikte Tüzüğü'nün, ilk biçimiyle, ancak ona vücut veren genel ilkelerin ışığında doğru bir yorumla işlevli olabileceğini, oysa üst yönetimdeki bir kaç kişinin o ilkeleri bir yana iterek, tüzüğü'nün biçimsel olanaklarını aşırı merkeziyetçi doğrultuda sonuna kadar zorlayıp şahsi ve keyfi bir yönetim kurmaya çalıştıklarını da saptayarak, demokratiklik ilkesinin tüzük maddeleri açısından daha açık bir biçimde yaşama geçirilmesi gereğini kabul etti ve Tüzük'de Örgüt içi demokrasinin yeniden yerleştirilmesi ve sağlamlaştırılması için, bir yandan da tüm engellemelere karşın gelişen Örgüt'ün yeni gereksinimlerini gözönünde tutarak bazı değişiklikler yaptı. Ayrıca, örgütlenilen ülkelerin mevzuatı ile birlikte Örgüt'ün yapısal gereklerinin ve gelişme perspektifinin birarada ele alınarak tüzüğü'nün topluca elden geçirilmesi için seçtiği yeni kurulu görevlendirdi.

DİB İNGİLTERE KOMİTESİ'NİN 22. 9. 1981 TARİHİNDE YAPILAN OLAĞANÜSTÜ GENEL KURUL KARARLARIDIR

Kongremiz,

1) Tek Cephe dergisinin 8. sayısından itibaren netleşen bir gelişme ile, 1. Genel Kurul kararlarında da yer alan ve DİB hareketinin varoluş nedeni olan, işçi sınıfının politik hareketinin öncülüğünü temel alan ilkemizi reddetme noktasındaki eğilimin özünde politik hareketin çizdiği TEK PARTİ, TEK CEPHE politikasını özümseyememekten kaynaklandığı görüşünü vurgular.

Bu görüşe esas olarak söz konusu eğilimin:

a) Diyalektik bütünlüğü gözardı edilmemesi gereken, birisi işçi sınıfı politik hareketinin sorunu olan politik tekleşme. diğeri yurt dışı ele alındığında DİB hareketinin görevi olan Tek Cephe politikalarını tehlikeli bir biçimde birbirine karıştırdığını,

b) Tek Parti, Tek Cephe belgesi ile formüle edilmiş olan işçi sınıfının bilimsel sosyalist platformundaki hareketlerinin tekleşmesi politikasını, gene aynı belgede mahkum edilen sekter tavır içinde reddettiğini,

c) Tekleşmenin "sekter" bir anlayış içinde belirli "siyasal gruplar"ın birliği olmadığı, "tüm" devrimci kadroların ilkeli birliği ile sağlanması çağrısının ise bu sekterliği gözardı etmeye çalışan, ana politik hareketin safları dışına düşmüş, sınıf hareketinin gerisinde kalmış unsurlarla olan "ilkeli" anti-parti uzlaşmalarını meşrulaştırmaya yönelik olduğunu belirtir.

Kongremiz,

2) Çözümünün politik hareketin kendi sorunu olduğu ve Türkiye işçi sınıfı politik hareketi açısından çözülmüş olan tartışmaları bilimsel sosyalist ahlak anlayışından uzak biçimlerde, DİB hareketinin kendilerine vermiş olduğu olanak ve yetkileri kullanarak yeni ve çözümlenmemiş sorunlar görünümü ile, politik hareketin saflarından savrulanlarla ittifaklar içinde DİB hareketine taşıyıp canlı tutmaya çalışarak, beraberinde örgütsel bağımsızlığı mutlak bağımsızlık sloganına dönüştürerek, söz konusu eğilimin; a) Örgütümüzü, ana amaç ve ilkelerine temelde aykırı, ideolojik ve politik olarak tümüyle karşıt bir hareket olarak kullanma, likide etme çizgisine vardığını,

b) Sonuçta DİB'in temel görevi olan, devrimci demokratik iktidarın Türkiye'de kurulması için, antifaşist, antiemperyalist, anti-teknelci, antişovenist güçlerin TEK CEPHE'sini oluşturma mücadelesini zayıflattığını vurgular.

3) Demokrasi İçin Birlik Avrupa Olağanüstü Genel Kurulu'nun;

- Türkiye işçi sınıfı hareketine karşı tarihi sorumluluğunun bilinciyle, hiçbir gücün örgütümüzü, öncülüğünü esas aldığı politik hareketin saflarından koparamayacağını kanıtlayacağına,

- Türkiye'de devrimci demokratik iktidarın kurulması ve Tek Cephe'nin oluşturulmasında üzerine düşen mücadeleyi daha güçlü ve sağlam bir örgüt yapısıyla sürdürüp yükseltmesinin ileri bir adımı olacağına sarsılmaz inancımızı belirtiriz.

(DİB İngiltere Genel Kurulu Kararlarından)

GI
KA

2 Numar
DİB Avr
14 Ş
rul'un
de Birl
rın, "U
lidir"
rin Özn
başlıkl
ve Etki
kararın
rini ay
rultusu
biçimde

1 nu
sunda A
Ampal
birlikt
rın sın
lere ka
habis g
kendind
cadele
karşıla
örgütün
mitingi
gerlend

3 numar
DİB Avr
Türk
ğı ülke
gine da
malar u
yerel b

A- Ye
ayrı
patronl
dığı, t
işçi is
korumak
bunalım
likle v
tıgı, t
liğinin
gu gerç
çilere
tilmeli

B- Tü
makt
nın sen
tif bir
olan iş
yardım
yabancı
bunlara
Türkiye
nellikl
mücadel
çi sınıfı

EKİM DEVRİMİ 64 YAŞINDA

Bundan 64 yıl evvel Büyük Ekim Devrimi dünya tarihine damgasını vurdu. Bugün dünyanın dört bir köşesinde insanlar, tüm insanlığın daha insanca yaşaması için canlarını veriyorlarsa, bugün insanlığın başbelası faşizme karşı savaş verilebiliyorsa, barış mücadelesi yükelebiliyorsa, ulusların kardeşliği kavranabiliyorsa bunun kalıcı temeli bundan 64 yıl evvel atıldı. Bu adım, işçi sınıfının öncülerinin, işçi sınıfının politik örgütünün, partisinin yaratıcılığı ile sağlandı.

Sovyet devriminin önde gelen özelliklerinden biri, işçi sınıfının ülkenin idari, ekonomik sorunlarını çözmeye organize olabileceğini, yönetimi başaracağını göstermiş olmasıdır. Bugün işçi sınıfının yönetiminde bulunduğu ülkelerdeki insanların sayısı bir milyarı aşmıştır. İşçi sınıfının devleti üstlenebileceği fikri Ekim Devrimine kadar ütöpik bir düşünce olarak görünüyordu.

Sosyalist devrimin, Bolşevik Partisi dışında, çok az bilimsel sosyalistin beklediği bir ülkede gerçekleşmesi şaşırtıcı olmuştur. O dönemde bilimsel sosyalist merkezler, devrimin, Fransa'da veya Almanya'da olacağını, işçi sınıfının en güçlü ve yaygın örgütlenmelerinin o ülkelerde olduğunu söylüyorlardı. Konunun tartışmaları sırasında diyalektik bakış Lenin'den geldi. Lenin, proletarya devrimi, proletaryanın en güçlü olduğu yerde değil, kendi burjuvazisine karşı en güçlü olduğu yerde başarıya ulaşacaktır dedi. Lenin için tayin edici olan proletaryanın diğer ülkelerin proletaryalarına oranla ne güçte olduğu değil, kendi ülkesinin burjuvazisine oranla ne denli güçlü ve örgütlü olduğu idi. Rusya proletaryası Avrupa'nın en güçlüsü değildi, ama Rus burjuvazisi Avrupa'nın en güçsüz burjuvazisi idi. Lenin, kapitalist zincir, proletaryanın en güçlü olduğu yerden değil burjuvazinin en güçsüz olduğu yerden kırılacaktır diyordu.

O dönemde çarlık rusyası Avrupa'nın en geri ülkelerinden biri idi. Ülkede hakim düzen burjuva demokrasisi değil otokrasi idi. Çar tarım ülkesi olan Rusya'yı yönetmek için büyük toprak ağalarına dayanıyordu ve halkın %80 i köylüydü. Hem de nasıl bir köylü, toprak ile birlikte alınıp satılan bir köylü.

Bir kısım Rus devrimcileri, o dönemde devrim olayına şöyle bakıyorlardı: "Rusya'da halkın %80 i köylüdür. Hiçbir varlığı olmayan Avrupa'nın en ezilmiş köylüsü. En kalabalık ve en ezilmiş kesimi oluşturduğuna göre devrimi o yapacaktır." Bu görüşün sahibi olan devrimciler şöyle devam ediyorlardı: "Mümkündür ki, proletarya başka ülkelerde devrim yapabilir. Başka ülkeler için geçerli olan Rusya için geçerli değildir. Rusya'da proletarya sayıca az ve dağınık bölgelerde toplanmıştır."

Bu devrimcilere "Narodnikis" deniyordu. Rusça Narodniki deyimi halk anlamındaki "narod" dan gelmeydi. Düşüncelerinin kökü devrim yapmak için Halk'a gitmek, onun hizmetine girmek ve ona "...bizle gelin, devrim yapalım..." sisteminde dayandığından bu harekete batı dillerinde "populist" deniyordu.

Narodnikler, hayretler içinde, herşeylerini verdikleri köylülerin devrim yapmaya hiç niyetleri olmadığını, kendilerini takip etmediğini gördüler. Köylüler onlara inanmıyordu, onları anlamıyordu.

Güvendikleri, birlikte devrim yapacaklarına inandıkları köylülerin kendilerine inanmadıklarını birlikte devrim yapmaya gelmediklerini gören Narodnikler halka olan güvenlerini yitirdiler. İşlerine kapandılar. Nihilist oldular Bireysel terörizmin batağına saplandılar. Narodniklerin arasından hiç bir işe yaramayan kahramanlıklar yapan, yiğit, tertemiz insanlar çıktı. Hayatlarını seve seve verdiler.

Lenin Çar tarafından asılan büyük ağabeyisinin de dahil olduğu devrimciler için "...hepsi yiğit insanlardı ama yolları yanlıştı." der.

Nihilist teorisyenlere karşı, çıkan Marksist düşünürlerin başında Plekhanov vardı, ve Narodniklerin düşünce sistemini çürütmek için diyalektik düşünceye dayanıyordu.

Plekhanov şöyle diyordu "... Bu gün zayıf görünse bile, büyümeye güçlenmeye yönelmiş olana dayanmak gerekir. Şu anda güçlü görünse bile; geleceği olmayana yönelmek yanlıştır. İşçi sınıfı genç ve devamlı gelişmekte olan bir unsurdur. Çarlık Rusya'sı yavaş fakat gittikçe artan bir hızla kapitalist olma yolundadır. Endüstrileşmektedir. İşçi sınıfı her gün sayıca artmaktadır..... " Plekhanov bu söylediklerini istatistikler ve sayılarla da göstermekteydi.

Bu görüş 1902 den başlayarak Rusya'da hakim bilimsel devrimci görüş oldu.

Rusya'nın endüstrileşmesi diğer Avrupa ülkelerinden daha geç ama ağır sanayi iş kolundaki Poutilow fabrikası gibi büyük fabrikalar ile başlamıştır. Patronlar işçileri yönetebilmek için onları örgütlemek zorunda idiler. Büyük fabrikalarda çalışan işçiler greve gittikleri veya eylem için sokağa çıktıkları zaman 30- 50- 80- 100 bin işçi biraraya geliyordu.

1917'ye gelindiğinde eyleme hazır ve 1905 devrimi denemesiyle donanmış bir proletarya vardı.

Birinci dünya savaşının çıkacağı artık belli olmuştu. Sosyal Demokrat Partiler kendi ülkelerinin burjuvaları ile aynı şeyleri söylüyorlardı. Yalnız Rusya partisi savaşa karşı çıktı. Alman Sosyal Demokrat Partisi'nden çok az kişi karşı çıktı savaşa; Liebknecht, Mehring, Luxembourg ve Clara Zetkin. Fransa'da da savaşın çıkmasına 3 gün kala savaşa karşı, Fransız işçi sınıfı hareketinin ünlü önderlerinden Jean Jaurès öldürüldü.

Savaş Rusya'nın üstüne bir felaket bulutu gibi çökmüştü. Herkes sefalet içindeydi. Askerler, işçiler, köylüler idareden nefret ediyorlardı.

1917 Şubat'ında memnunsuzluk en yüksek düzeye varmıştı. Grev yapan, sokağa dökülen işçinin üstüne gönderilen askerler onlara katılıyordu.

Durumu kurtarmak için Kerenski isimli bir menşevikin de içinde bulunduğu bir hükümet kuruldu.

1917 Nisan'ına geldiğimizde, bolşevikler etkin bir propaganda yürütmektedirler.

İsviçre'de olan Lenin durumu şöyle yorumlamaktadır: Rusya'da iki iktidar odağı var. Gerçek iktidar ve Duma denilen meclis. Yani; bir yanda sovyetler diğer yanda Kerenski hükümeti. Ortada bir denge hali vardır. Burjuvazi iktidarı elinden kaçırmakta ise de proletarya henüz iktidarı ele geçirememiştir. Durum ortadadır.

Rusya'ya dönen Lenin, garın önünde zırhlı bir arabaya çıkarak ünlü "Nisan Tezleri" nutkunu söylediler.

"Rusya'da iki iktidar var. Kanuni yollardan mücadele edeceğiz ve tüm iktidar sovyetlerin olacaktır." (Lenin o dönemde zor'a başvurmayı düşünmemektedir) Altı çizilmesi gereken olay, bolşeviklerin Sovyetler'de azınlıkta olduklarıdır. Lenin iktidarı kendi par-

tisi için değil, azınlıkta oldukları sovyetler için istemektedir.

Halk barış istiyordu, Bolşevikler halka barış vaadediyorlardı.

1917 yılının Haziran ayında işçiler Sen-Petersburg şehrinde büyük bir gösteri yapmaya karar verirler. Bolşevikler bu gösterinin zamansız olduğu kanısındadırlar. Gerici hükümetin elinde Çarlık kuvvetlerinin olduğunu, işçilerin kırıdırılacağını söylerler. Ama anlatamazlar. Gösteri kanlı şekilde son bulur. Uygun zamanın seçilmediğini bilmesine rağmen işçileri yalnız bırakmamış olan bolşevikler başta olmak üzere tüm ilericiler ağır darbe yerler. Pek çok işçi sınıfı önderi tutuklanır.

Lenin " ... eğer bu beyler şiddet istiyorlarsa, gündeme şiddeti getiriyorlarsa başka çaremiz kalmadı demektir..." der.

Bolşevikler için şiddet bu olaydan sonra ve Kerenski'ye cevap vermek için başvurulan bir mücadele yöntemi oldu.

7 Kasım 1917'de devrim başlar. Eski takvim kullanan Ruslar için

günlerden 25 Ekim'dir. 17 Kasım'da Rus devrimi başarılmıştır.

Akşam saat 10'da Lenin kongre önünde konuşur. " ... iktidar sizindir, yalnız size aittir, kullandığınız ..." der.

Ekim devrimi iki iktidar odağından birinin iktidarı ötekenden alması şeklinde de ifade edilebilir. Asıl devrim bundan sonra başlayacaktır.

Lenin acil olarak alınmasını istediği üç karar tasarısı öne sürer:

1. Sovyetler iktidarı devralmıştır.
2. Sovyetler bütün dünyaya barış ilan etmektedir.
3. Tüm topraklar, üstündeki ve altındaki ile özel kişilerin elinden alınarak devletleştirilmiştir ve bu toprak köylüler arasında bölüştürülecektir.

Ekim devriminin kronikçisi John Reed'in dediği gibi insanlık tarihi bu 10 günde derinlemesine sarsılıyordu.

EKİM DEVRİMİ LEGAL KUTLAMASI

Ekim Devrimi Türkiye'de ilk kez 60. yılında legal olarak 6 Kasım 1977'de İstanbul Spor ve Sergi Sarayında Türkiye İşçi Partisi'nin düzenlediği "Ekim Devrimi ve Türkiye" toplantısıyla kutlandı.

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran Ekim Devrimi kutlama törenlerine gittiği Moskova'dan henüz dönmemişti. Onunla birlikte gitmiş olan Genel Sekreter Nihat Sargın İstanbul'daki kutlama için geri dönmüş ve birlikte Genel Başkan ve SSCB Barış Komitesi yetkililerinin kutlama mesajlarını getirmişti.

Sargın yaptığı konuşmada; " ... katılabildiğim toplantılarda konuşan, dünya sosyalist sisteminin, kapitalist ülkeler işçi sınıfı ve geri kalmış ülkelerdeki milli kurtuluş hareketlerinin, dünyamızın bu üç temel devrimci gücünün en yetkili temsilcilerinin altını çizerek belirttikleri üzere Büyük Ekim Devrimi hepsinin ortak bileşeni, yollarını aydınlatan ışık olmakta, her anlaşılda ve kutlanışında güçlerini daha bilemekte ve pekiştirmektedir..." diyordu.

Gecede TYS Başkanı Aziz Nesin "...biz bu gün iki şeyi bir arada kutluyoruz. Birincisi, Ekim Devrimi Devamı Sayfa 15'te

BAŞKA ÇIKAR YOL VAR MI?

Faşist cunta başkanı General Kenan Evren'in 16 Ekim 1981 günü yaptığı ve TRT'nin yayınladığı, aynı gün kapatılan siyasi partilere ilişkin konuşmasına 19 Ekim günü Bülent Ecevit'in yanıt olarak TRT'ye gönderdiği -ve yabancı gazetelere de dağıttığı iddia edilen- Düzeltme Yazısı nedeniyle Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi'nce dört ay hapis cezasına çarptırılması, Başbakan Ulusu'nun "eleştirilere açık" olduğunu, "eleştirilerin beklendiği" yollu açıklamalarına karşın, yönetimin gerçekte ne denli dar kafalı, kaba, tepeden inmece olduğunun sayısız kanıtlarına bir yenisini eklemiştir.

Cuntanın "mahkemeler bağımsızdır, biz müdahale etmiyoruz, yasalar uyarınca karar veriyorlar" iddiası devleri bile güldürecek havada bir iddiadır. MGK'nin çıkardığı yargıç ve savcılara ilişkin yasa ile ne yargı bağımsızlığı, ne yargıç ve savcı teminatı kalmıştır. Kaldı ki, her şeyden önce, MGK'nin, tüm hukuksal dayanaklardan yoksun olarak, "ben yaptım, oldu" kafasıyla çıkardığı yasaların, yasa hükmündeki karar ve bildirilerin meşruiyeti yoktur.

Sıkıyönetim mahkemesinde verdiği ifadede Ecevit TRT ve Basın yasalarında tanınan cevap verme hakkına dayanarak TRT'ye Düzeltme Yazısı'nı gönderdiğini söylüyor. Gerçekten, bu hak yürürlükte olmayı sürdürüyor. Bu hakkı bir karar, bir bildiriyle iptal edivermek bunca işi arasında MGK'nin gözünden kaçmış. Mahkeme ne yapar?

Şunu yazmış: Mahkumiyet kararından sonra yazılıp açıklanan gerekçeli karar metninde sıkıyönetim mahkemesi yargıçları, cevap verme hakkının yasa da mevcut olmasını haklı göstermez, diyorlar. Cevap politik olduğu için MGK'nin 52 sayılı kararına aykırıdır, sanık suçludur.

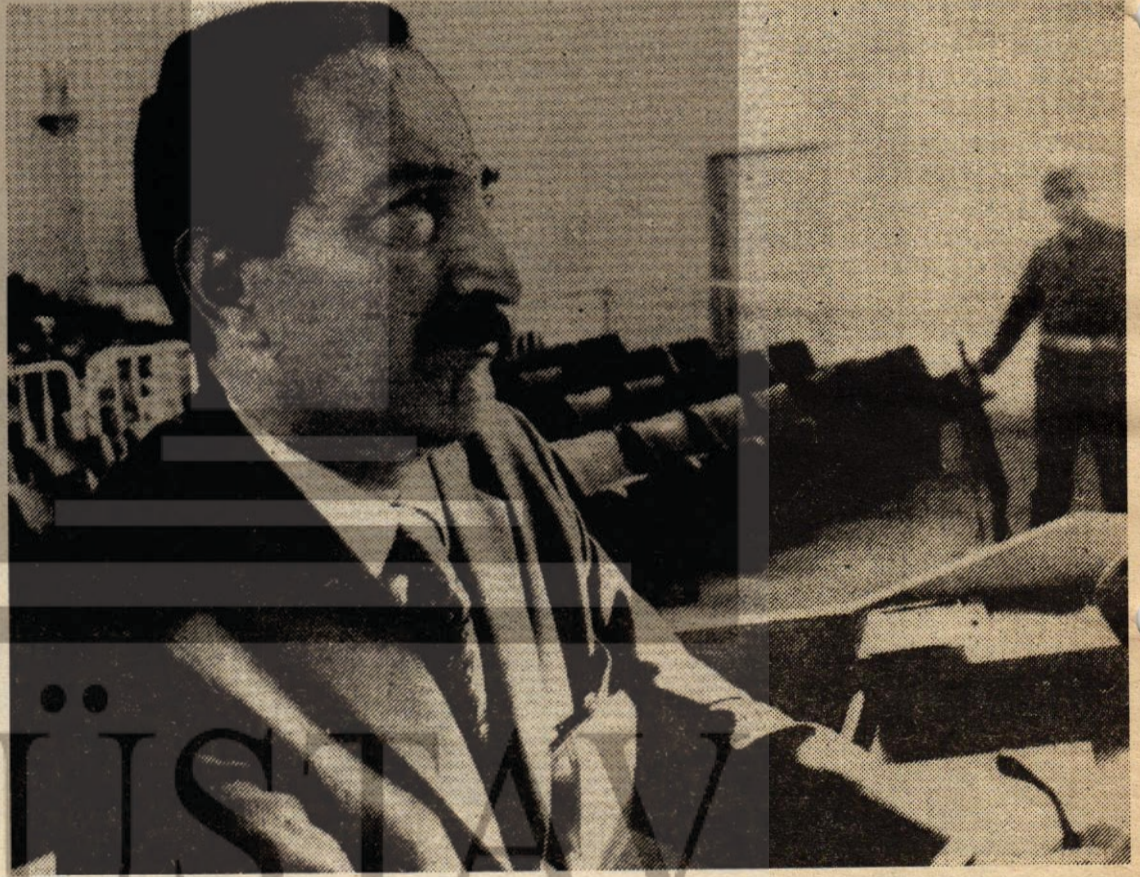
Mantık çarpıklığının böylesine gülünç örneği az bulunur. Sıkıyönetim yargıçlarının bu çarpıklığın, daha doğrusu mantıksızlığın farkında olmadıkları düşünülemez. Cevap vermeyi gerektiren demecin, yayının kendisi baştan aşağı politikse, cevabın politik olmaması mümkün müdür?

Cuntanın silah zoruyla aldıkları ve sürdürdükleri iktidara ve bu iktidarın destekleyicisi "dostlar" la iç tekelci sermayeye dayanarak keyfi kararlar partileri kapatmasına ve Cunta başkanı Evren'in de kimsenin gık diyemeyeceğine güvenerek politik partiler hakkında ağzına geleni söylemesine Ecevit'in karşı çıkışı haklıdır, yerinde bir davranıştır. Türkiye işçi sınıfı hareketi faşist cuntaya karşı çıkış eyleminde Ecevit ile dayanışma içindedir. (o istemese bile) ve en doğal bir demokratik hakkı kullandığı için Cunta mahkemesinin verdiği mahkumiyet kararını dünya kamuoyu önünde mahkum eder.

"... kişisel değerlendirmelere ve önyargılara dayanarak partileri feshetmekle veya devlet yöneticilerinin kişisel eylemlerine göre

partileri ve programlarını sınırlandırıp yönlendirmekle 'özgürlükçü demokrasi'ye geçilemez" diyor, haklı olarak.

Ne yazık ki, aynı yazıda Ecevit katılınması mümkün olmayan başka şeyler de söylüyor. Ocak ayında yabancı ziyaretçilerin artması üzerine, Dışişleri Bakanlığına, kendi iradesi dışında "gizli kapaklı görüşmeler yapıyormuş gibi görünmekten rahatsızlık" duyduğunu belirterek başvurduğunu açıklıyor ve "...benim kendi Devletimden saklayacağım bir davranışım ve düşüncem olmayacağını söyleyerek, yabancılarla görüşmelerimde Devletin bir gözlemci bulundurmasını ısrarla istedim. Fakat bu isteğim kabul edilmedi," diyor.

Ecevit "Düzeltme Yazısı" nda doğru ve güzel şeyler de söylüyor "Bugünkü yönetim biçimini ve Türkiye için yönetimce öngörülen rejimi, kendi demokrasi anlayışım açısından, içime sindiremediğim bir gerçektir", "içime sindirmeye de mecbur değilim" diyor. Yazının bir başka yerinde de kendisini ziyarete gelen yabancı politikacı sendikacı veya gazetecilerle yaptığı konuşmaları konu ederken, "Her halde yönetim, onlarla konuşurken kendi kendimle tutarsızlığa düşmemi benden bekleyemez. Bu konularda nasıl düşünüyorsam, kendi sorumluluk anlayışım içinde, herkesle öyle konuşurum." açıklamasını yapıyor. Cunta'nın ileri sürdüğü, demokrasiye yeni partilerle geçilmesi gereğine karşı da

Şimdi bu ifadede, tüm gerçek demokratların, yurtseverlerin üzerinde önemle durup düşünmeleri gereken bir nokta var: Birincisi, Ecevit kendi deyimiyle "özgürlükçü demokrasi" ye inanmış tutarlı bir demokrat ise, değil dışişleri Bakanlığı'ndan özel konuşmalarında "bir gözlemci bulundurmasını ısrarla" istemek, o bakanlık kendiliğinden böyle bir gözlemci göndermeye kalksa, bunu kesinlikle reddetmeli değil midir? Çünkü sorun, özel görüşmelerde devletin gözlemci bulundurup bulundurmaması değil, bulundurup bulunduramayacağı yani buna hakkı, yetkisi olup olmadığı sorunudur. Bu açıdan da, ilgili kişinin "devletinden saklayacağı bir şeyi" olup olmadığına hiç bağlı değildir.

Sorun ilkeseldir; inanmış, tutarlı demokrat devletin gözlemci bulundurmasını ilkesel olarak reddeder. Böyle bir davranış ancak, demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkan, onları savunucu bir davranış olur.

İkinci ve daha da önemli nokta Ecevit'in Cunta'dan, onun hükümetinden "Benim kendi devletim" diye söz etmesidir. Cunta'nın dilinden düşürmediği ve Ecevit'in de yazısında sözünü ettiği "devletin bekası" konusunda şu soruyu sorup cevaplamak gerek; Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin gerçekten bağımsız, egemen, demokratik bir devlet olarak bekası Cunta'yı ve hükümetini "benim kendi devletim" diye benimsemeyi. "benim ondan saklıyacak bir davranış ve düşüncem olamaz" tutumuna girmeyi mi gerektirir, yoksa Cunta'ya karşı tutarlı ve kararlı mücadeleye girmeyi mi? Demokratlığın ve yurtseverliğin gereği hangisidir? Ayrıca Ecevit'in, "kişisel değerlendirmelere ve önyargılara", "yöneticilerin kişisel eğilimlerine" göre iş yapmakla suçladığı, demokrasi anlayışı açısından içine sindiremediğini açıkladığı "bugünkü yönetim biçimi" ne ve "Türkiye için yönetimce öngörülen rejim" e karşı "medeni cesaret" jesti olmaktan öteye geçmeyen davranışlarda bulunmaktan öte yükümlülüğü yok mudur?

Evet, yükümlülüğü Ecevit, "düzen değişikliği" ve "halkçı bir düzen" vaadederek, "toprak işlenin, su kullananın" diyerek,

"patronlardan yana değil, işçiden yana; toprak ağasından değil, ırgattan yana" olduğunu meydanları dolduran kalabalıklara haykırarak kitlelerden milyonlarca oy almış, onun da ötesinde coşkulu, inançlı destek görmüş bir devlet adamıdır. Oylar almış, iktidar koltuğuna oturmuş ama gerçekten iktidar olabilmek için bu inançlı, coşkulu kitlesel desteğe dayanmayı bilememiştir; çünkü Ecevit, demokratik hak ve özgürlüklerin bol bol sözünü etmiş, ama onları hayata geçirmekten korkmuştur. Oysa demokratik hak ve özgürlükler sahip çıkıldığı, kullanıldığı ölçüde vardır ve etkindir.

Ecevit, ancak 12 Eylül'den kısa bir süre önce yaptığı bir konuşmada halk kitlelerinin tribünlerde oturup oynanan politik maçı seyrettiklerini, oysa sahaya inip maçın oynanmasına katılmaları gerektiğini belirtmişti; ama hala CHP yanlısı milyonları tribünlerden maç sahasına indirmenin kendisine ve partisine düşen bir görev olduğunu bilmemezlikten gelerek...

Şimdi, 12 Eylül Cunta'sı geldi, ortalığı kasıp kavuruyor mazetisiyle Ecevit ve CHP'liler halk kitlelerine karşı yükümlülüklerinden kurtulmuş degillerdir. Tersine, işçi, emekçi halk kitlelerine balyozla vurulan bugünün koşullarında onların haklarını, çıkarlarını, kazanımlarını, demokratik özgürlükleri savunmak, halkı ezen ceberrut yönetime karşı mücadele etmek her zamandan fazla boyunlarının borcudur.

Ecevit Düzeltme Yazısı'nda "yürürlükteki anayasayı" (yani 1961 Anayasasını) benimsediğini ve "Türkiye'nin başına getirilen dertlerden Anayasa'nın sorumlu gibi gösterilmesini red" ettiğini belirtiyor. Benimsediği anayasa ise ayrılmaz parçası olan Dibağçesinde "meşruiyetini yitirmiş iktidara karşı milletin direnme hakkı"nı tanıır ve Anayasa'yı "uyanık evlatlarının bekçiliğine emanet eder". Anayasa'nın uyanık bekçiliği görevi hareketsiz kalmakla, tribünde seyirci olmakla yerine getirilemez, direniş hakkının kullanılmasını gerektirir.

Gün, en geniş yelpazede tüm demokrasi güçlerinin ceberrut Cunta yönetimine karşı elbirliği ile direnmesi, mücadele etmesi günüdür. Gün, güçlerimizi birleştirerek, kitleleri "bugünkü yönetimden ve onun Türkiye için öngördüğü rejim" den kurtulma, demokrasiyi gerçekleştirme yönünde seferber etme günüdür. Başka çıkar yol yoktur.

KONGRE KARARLARI (devam)

F Avrupa ülkelerindeki Türkiyeli işçi topluluklarını, Türkiye'ye akan döviz kaynaklarını kurutmamak için kendi etkisi altına almak yolunda Cunta'nın yoğunlaştırdığı propaganda ve işçileri gerici örgütlenmelere yöneltme çabaları etkisizleştirilmelidir. Bu amaçla, Cunta'nın gerçek faşist yüzü, işçi emekçi kitleleri nasıl bir baskı altında tuttuğu, haklarını gasbettiği, daha da yoksullaştırdığı en somut, basit, anlaşılır biçimde ısrarla anlatılmalı, Cunta'ya karşı bir öfke tepkisi, bir direniş, mücadele bilinci geliştirilmelidir. Avrupa'daki bir buçuk milyonluk Türkiyeli toplulukta gelişecek bilinçli bir toplumsal muhalefetin Amerikancı-Tekelci Cunta ve onun yerini almak üzere hazırlanan, üstüne "çok partili parlamenter demokrasi" şalı örtülmüş gizli faşist yönetim üzerinde, demokrasiden, işçi emekçi kitlelerden ana etki ve baskısı olacaktır. Bu baskı, bugünkü koşullarda Cunta'da somutlaşan emperyalizme, faşizme, şovenizme ve tekellerin egemenliğine karşı işçi sınıfının yürüttüğü ve geniş bir cephe içinde örgütleyip güçlendirmeye çalıştığı mücadele için de elverişli bir hava yaratacaktır.

G DİB hareketinin amaçlarını gerçekleştirmek ve her iki genel kurul kararlarını yaşama geçirmek için DİB Genel Yönetim Kurulu ve Avrupa Komitesiyle yerel komiteleri, olanaklara ve koşullara göre adım adım uygulamaya koyacakları uzun vadeli, kapsamlı, tutarlı ve ayrıntılı çalışma programları saptama durumundadırlar. Bu programlar, DİB lokallerinde,

salonlarda halka açık konferansları, propaganda toplantılarını, önemli olayları kutlama veya protesto toplantılarını, gösteri yürüyüşleri ve benzeri eylemleri kapsayabildiği gibi, gençlik ve kadın dernekleri, spor kulüpleri ve kooperatifler halinde örgütlenme çalışmalarını da öngörebilir.

Ve de, bütün bunların ötesinde kuşkusuz üye ve yandaşlarımızın seminerler, konferanslar gibi çalışmalarla ve eylem içinde eğitilip yetiştirilmesi her zaman önde gelen görev olacaktır.

H Çalışmalarımızda başarıya ulaşabilmek öncelikle insan gücüne ve para gücüne dayanır. İnsan gücü yeni üyeler kazanmak ve eğitim ve aydınlatma ile yetenekli ve becerikli kadrolar yetiştirmek ile elde edilir. Para gücü ise, bir yandan üye ve yandaşların özverileri ile, öte yandan bağış kaynaklarının bulunması, çoğaltılması ve gelir sağlayıcı girişimlerin başarılması ile artırılır. Yerelden merkeze doğru tüm DİB birimleri bu iki gücü geliştirmek üzere olanaklarını sonuna kadar zorlama durumundadır.

Bugün örgütümüzle ilişkisi kesilenlerce içerisine düşürülmek istendiği bunalımlı durumdan çıkmakta Örgüt'ümüzün gösterdiği bilinç, kararlılık ve bugün ulaşılan durum, bundan sonraki tüm örgüt çalışmalarında ve genel kurul kararlarının adım adım yaşama geçirilmesinde en sağlam dayanaklardan birini ortaya koyduğu gibi, kısa sürede alınacak uzun mesafenin de şaşmaz tanığı ve güvencesi olmaktadır.

Bu sağlam dayanaktan hareketle ve bu inanç ve güvenle yeni başarılarla doğru

İ L E R İ !...

MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI FEDERAL HÜKÜMETE Mİ BAĞLANIYOR?

Batı Berlin Eyalet Parlamentosu sosyal demokrat gurubu 26 Ekim 1981 tarihinde; "Federal Almanya'da eğitim görmek isteyen yabancıların, Federal İktisadi İşbirliği Bakanlığı'ndan burada yapmak istedikleri eğitim için ivedi gereksinme olduğunu onaylatmaları gereklidir" önergesini verdi. Bu önerge kabul edilip yürürlüğe girdiği takdirde, Türkiye'de hangi alanda yetişmiş elemana gereksinme olduğu Federal İktisadi İşbirliği Bakanlığı'nın takdirine bırakılmış olacak. Bu da Türkiye'de Milli Eğitim Bakanlığına gerek var mı? sorusunu akla getiriyor. Emperyalizme bağımlı bir ülkenin ne hale düştüğünün bundan çarpıcı bir kanıtı düşünülemez.

Federal Almanya'ya yüksek eğitim yapmak için gelen yabancıların sayısını sınırlandırma önlemleri yeni değildir. Daha bu yıl başında özellikle Türkiyeliler için yeni kısıtlamalar getirilmişti. Bu karara değinmeden önce, daha evvelki uygulamayı özetleyelim: Türkiye'deki lise diplomalarının denkliği Federal Almanya'da kabul edilmiyordu. Ayrıca lise diplomaları ikiye ayrılıyor, meslek lisesi diplomaları en düşük orta okul olan "Hauptschule"ye denk sayılarak bu öğrencilerin her türlü yüksek eğitim olanakları ellerinden alınıyordu. Klasik lise diplomaları ise lise öncesi bir okul olan "Realschule"ye denk sayılıyordu. Bu öğrenciler yüksek eğitim kurumlarına devam edebilmek için ya "Studienkolleg" denilen bir yıllık hazırlama kurslarına gitmek durumunda idiler, (ki bu kurslarda yer sayısı kısıtlı olduğundan diploma notunun en az 7 olması gerekiyordu.) veya Türkiye'de Üniversitelerarası seçme sınavında bir yer kazanmış olmaları isteniyordu. (bu durumda da sadece kazandıkları bu dalda okumalarına izin veriliyordu.) Oturma iznine gelince, bu öğrenciler turist vizesi ile Federal Almanya'ya gelmiş iseler Üniversitede veya hazırlama kurslarında yer buldukları takdirde oturma izni alabiliyorlardı.

Federal Almanya Eyalet Eğitim Bakanları Kurulu'nun aldığı kararlara göre 1 Nisan 1981 den beri geçerli olan uygulama ise şöyle: Yüksek eğitim için Federal

Almanya'ya gelmek isteyen kişi bunu vize dilekçesinde belirtmek ve Federal Almanya'da Üniversiteye alınacağına dair bir belge sunmak zorundadır, diğer bir deyişle aşağıda belirteceğimiz işlemleri Türkiye'den yazışma ile yapmak gerekmektedir. Buraya turist vizesi ile gelindiğinde bu vizeyi eğitim için oturma iznine çevirtmek mümkün değildir. Federal Almanya'da yüksek eğitim için başvururken üç belge gerekmektedir: A) Lise Diploması (klasik veya meslek lisesi), B) Üniversiteler arası seçme sınavı puan kartı, C) Türkiye'de Üniversiteye kayıt belgesi. Yani ancak Türkiye'de üniversiteye kayıt yaptırmış bir öğrencinin Federal Almanya'da yüksek eğitim yapabilmesi mümkün (ve ancak o kayıt olduğu dalda). Türkiye'de üniversite sınavlarına her yıl yaklaşık 430 bin öğrencinin girdiğini ve ancak yaklaşık 40 bin öğrenciye yüksek eğitim kurumlarında yer olduğunu düşünürsek, kimlerin Federal Almanya'ya yüksek eğitim için gelme şansının olduğu kendiliğinden ortaya çıkar. Kaldı ki, yukarıda saydığımız engellere ek olarak en aşağı 6 aylık bir Almanca kursunu bitirmiş olmak koşulu da bir engel olarak konmuştur.

Söz konusu kısıtlamalar - şimdilik - F. Almanya'da liseyi bitirdikten sonra yüksek okula devam etmek isteyen gençler için geçerli değildir. Ancak gençlerimizin burada içine itildikleri eğitim çıkmazı nedeni ile zaten

çok az yabancı genç burada liseye gidebilmektedir.

Girişte belirttiğimiz önerge kabul edilirse, bunun sonucu Türkiyelilere burada yüksek eğitim yapmanın yasaklanması olacaktır. Zaten 1 Nisan'dan beri uygulanan yöntem de böyle bir yasağın ilk kademesini oluşturmaktadır. Bu son kısıtlamalar sonucunda yıllardır burada çalışan yabancı emekçilerin çocuklarına daha iyi bir gelecek verebilme çabaları sonuçsuz bırakılmak istenmektedir. Bu uygulamaları, F. Almanya'daki demokratik kazanımları geri çevirme ve yabancı düşmanlığı, yabancılar üzerindeki baskıları artırma eğilimlerinden ayrı düşünemeyiz, göremeyiz. Bunun yanı sıra olayın Türkiye'deki Askeri, faşist cunta ile olan ilişkileri de açık. Bu nedenle bu yeni uygulamaya karşı mücadele, göçmen işçilerin tüm sorunlarının çözülmesi için verilen mücadelenin bir parçasıdır. Ve ancak beraber verilecek bir kavga ile başarıya ulaşacaktır.

POLİTİK SİĞINMA, DEMOKRATİK BİR HAKTIR

Federal Almanya Cumhuriyeti eyalet başkanlarının 30 Ekim 1981 tarihinde Bad Kreuznach kentinde yaptıkları toplantı sonunda şu açıklama yapıldı: "Politik sığınma hakkı elde etmek için Federal Almanya'ya gelenlerin sayısının dramatik şekilde artması karşısında bu hakkın kötüye kullanılmasına karşı etkin önlemler alınacaktır." Bu gerekçe ile zaten son üç yılda politik sığınma hakkına bazı sınırlamalar getirildi. Ekim ayı başında çalışma izni tüzüğünde yapılan bir değişiklik ile, politik sığınma dilekçesi verenlerin ilk iki yıl içerisinde çalışması yasaklandı. Şimdi ise bir yasa değişikliği ile dilekçelerin bir ön denetime tutulması ve açıkça "kötüye kullanma" söz konusu ise, dilekçenin işleme konulmadan, dilekçe sahibinin sınır dışı edilmesi söz konusu.

Politik sığınma hakkı (asylrecht) Hitler faşizmi sonrası dönemde anti faşist güçlerin baskısı ile 1949 yılında kabul edilen federal anayasanın 16. maddesine bir temel hak olarak alın-

EKİM DEVRİMİ KUTLAMASI

rimini kutluyoruz. İkincisi, işçi sınıfı olarak, işçi sınıfının aydınları olarak, Ekim Devrimini kutlayabilir düzeye gelmiş olmamızı kutluyoruz..." diyor ve kutlama toplantısının Türkiyeliler için önemini vurguluyordu.

Barış Derneği Başkanı Mahmut Dikerdem kutlama için TİP'ne teşekkür ettikten sonra emperyalist savaşa son veren Ekim Devriminin özündeki barışı gösteriyor ve 1917 Devriminin dünyayı sarsmakla kalmadığını, aynı zamanda onu değiştirdiğini söylüyordu.

Geceye pek çok kutlama mesajı gönderilmişti. Bunların arasında üniversite kuruluşları, sendikalar, meslek kuruluşları, gençlik örgütleri, dernekler ve fabrika işçileri ve temsilcileri vardı.

Kutlama gecesinin sanatsal ağırlığını ünlü ozan Ruhi Su, Genço Erkal, zengin programıyla İşçi Kültür sağlıyordu. Gece Parti Korosunun söylediği Enternasyonal marşı ile son bulmuştu.

Türkiye İşçi Partisinin düzenlediği kutlama gecesini Ekim Devrimine yaraşır görkemli ve coşkulu bir gece olmuştu.

miştı. Ancak, daha tam olarak yerine oturmadan Federal Almanya'da kapitalizmin yeniden kurumlaşması 'soğuk savaş' dönemi, yeniden silahlanma süreci içinde bu hakkın daha çok tek yönlü olarak işlenmesi eğilimi de başladı. Sosyalist ülkelerden gelen kişilere zorluk çıkarılmadan politik sığınma hakkı tanınırken, kapitalist, faşist ülkelerden gelen kişilere bürokratik engeller konulma yoluna gidildi. Özellikle yetmişli yıllarda, tüm dünyada ilerici, demokratik güçlerin kazanımlarının hızla artması nedeni ile kapitalizm az gelişmiş ülkelerde faşist yönetimler yerleştirme çabalarını hızlandırdı. Bu süreç içinde doğal olarak ülkelerini terk etmek zorunda kalan anti faşist kişilerin sayısı da arttı. Ve Federal Almanya'da "politik sığınma hakkı kötüye kullanılıyor, bu gelenler politik değil, ekonomik nedenlerle geliyorlar" suçlamaları ile kamuoyu etkilenmeye çalışıldı ve çalışılıyor. Böylece hem bu demokratik hakkın geriye dönüştürülmesi için ortam hazırlanıyor, hem de yabancı düşmanlığı körükleniyor.

ÖRGÜT LİKİDASYONA HAYIR DEDİ !

DİB üst yönetimindeki bir kaç kişinin üyelere ve yerel birimlere ters düşerek neticede Örgüt'ü likide etmeye yönelmeleri ve böylece yönetimde boşluk doğması olgusu karşısında harekete geçme gereğini duyan (hemen tüm) yerel birimler, olağanüstü genel kurulun, en büyük temsil oranıyla 21 Kasım 1981'de toplanmasını sağlayarak bu gidişe dur demesini bilmişler ve Örgüt'ü yeniden sağlıklı yapısına kavuşturmuşlardır.

Bu sayıda, DİB İngiltere genel kurulunun aldığı kararlar, daha aylarca öncesinden yerel birimlerin Örgüt üst yönetiminde olup bitenleri nasıl değerlendirdiklerini ve arkasındaki görüş ve davranışları nasıl bütün çıplaklığıyla teşhis ettiklerini belirten bir örnek olarak sunulmuştur.

Özellikle, Demirel azınlık hükümetinin kurulmasından sonra faşist baskılar nedeni ile ülkelere ayrılmak zorunda bırakılan Türkiyelilerin sayısı artmaya başladı ve 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra daha da hızlandı. (Türkiyelilere Federal Almanya'ya girmek için vize zorunluluğu getirilmesinin aynı tarihlere raslanmış olmasının bir raslantı olup olmadığı sorusu da burada önem kazanıyor.)

Türkiye'deki askeri, faşist, ırkçı baskılar açığa çıktığı halde Federal Almanya'da egemen çevreler cuntayı desteklemeye devam ederek kamuoyunda Türkiye'de politik baskı ve işkence olmadığı kanısı uyandırmaya ve Türkiyelilere politik sığınma hakkı verilmesinde zorluklar çıkarmaya devam ediyorlar. Son 16 yıl içerisinde idari mahkemede dava açmadan sadece asyl komisyonu kararı ile politik sığınma hakkı alabilmiş çok az Türkiyeli vardır. Bu çok küçük azınlığın dışındakiler yıllarca mahkemelerle uğraşarak bu en temel hakkı elde etmeye çalışıyorlar. Bu arada idari mahkeme-

Yine bu sayıda yer alan Genel Kurul'un bu konuya ilişkin olarak aldığı karar ile yerel birimlerin kararları bir bütün teşkil etmektedir.

Alınan son haberlere göre adı geçenler, genel kurulumuzdan bir gün sonra Paris'de yaptıkları toplantıda, likidasyon doğrultusundaki görüş ve çalışmalarını kağıda dökerek yazılı belge haline getirmekten de geri durmamışlar, "merkezi örgütü lağvetme" kararı vermişlerdir. Fiili hiçbir anlamı ve geçerliliği olmamakla birlikte yalnızca bu karar bile, üyeler ve yerel birimlerin aylar öncesinden sezip kavradıkları ve genel kurulun karara bağladığı gerçeğin, kendi ağızlarından hazin bir itirafı olmaktadır.

Oysa herkesçe bilinir: Örgütte likidasyona ve likidatörlere yer yoktur.

lerden akıl almayacak kararlar çıktığını da görüyoruz. Örneğin Kuzey Ren Westfalya idari mahkemesi Türkiyeli bir Kürt demokratin politik sığınma dilekçesini red ederken şu gerekçeyi veriyor: "Söz konusu kişi ülkenin doğu bölgelerinde baskı altında ise, batı bölgelerine taşınarak bu baskıdan kurtulabilir." Kuşkusuz olaya başka açıdan yaklaşan idari mahkemeler de var. Şleswig-Holştayn idari mahkemesi bir kişi hakkında Türk Ceza Kanunu'nun 141., 142. maddeleri uyarınca kovuşturma açılmasının politik sığınma hakkı almak için yeterli gerekçe olduğunu söyleyerek bu maddelerin anti demokratik niteliğini vurguluyor.

Politik sığınma hakkının kısıtlanmasını önleyebilmek için tüm demokratik kişi ve kuruluşların Alman kamuoyunda oluşturulmaya çalışılan olumsuz eğilime karşı çıkarak bu hakkın tam olarak işlenmesi amacıyla kamuoyunu aydınlatmaları gerekmektedir. Politik bir hak olan sığınma hakkı ancak politik bir mücadele ile pekiştirilebilir.

Kongeden Mesajlar:

Kürt Halk Evleri'nin Mesajı :

Sayın Divan, değerli delegeler ve Demokrasi İçin Birlik Federal Almanya üyeleri,

Kürt Halkevleri Merkez Yürütme Kurulu adına genel kurulunuzu kutlar, Dünya devrimci pratiği, Türkiye işçi sınıfı ve Kürdistan Ulusal Demokratik savaşımına katkıda bulunan demokratik kitle örgütünüzün üstün kararlar almasını diler, sizleri içten gelecek selamlıyorum.

Yallar yılı sömürü ve baskının altında inlenen Türkiye işçi sınıfı, demokrasi güçleri ve Kürdistan Halkının kavgası bugün savaş birliğini pekiştiriyor, sağlam temellere oturarak evrensel bir nitelik kazanıyor.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı itici güçlerinin dış ülkelerdeki yansımaları olan demokratik kitle örgütlerimiz ortak yanlarının maddi temelleri üzerinde eylem

ve derin boyutlara ulaşıyor.

Bugün işçi sınıfının doğaya ve doğaya bakışı milyonlarca insanın yüreğinde ve bilincinde yer ediniyor, milyonlarca insanın savaş alanındaki güç ve coşku kaynağı işçi sınıfının devrimci, güçlü ve coşku vericidir. Yaşasın işçi sınıfının dünya görüşü-

Örgütünüzün olağan üstü kongresinde üstün başarılar diler, Kürt Halk Evleri Adına Devrimci içtenlikle selamlıyorum.

Alman Komünist Partisi Başkanlık Kurulunun Mesajı :

Sevgili Arkadaşlar ve Kardeşler!

Alman Komünist Partisi Başkanlık Kurulu sizlere, olağanüstü genel kurul delegelerine kardeşçe ve dayanışma içinde mücadele selamlarını iletir.

Türkiye'de demokratik ortamın yeniden gerçekleştirilmesi yolundaki mücadelenizi derin bir saygı ve büyük bir ilgi ile izlemekteyiz.

Bugün Askeri Cunta sınıf kardeşlerinizi acımasız yöntemlerle eziyor, sendikacılara ve diğer demokratlara işkence ediyor ve şaibeli bir mahkeme önüne çıkarıyorsa bu, burjuvazinin ve maşalarının -uluslararası boyutlarda da- utanç verici eylemlerinin hazin bir kanıtıdır.

Ancak bir halk, işçi sınıfı ve onun demokratik örgütleri uzun süre baskı altında tutulamaz. Bugün egemen güçler Türkiye'de istedikleri kadar başarılarını kutlasınlar, işçi sınıfının birleşik mücadelesi ve diğer demokratik güçlerle ittifakı zafere ulaşacaktır.

DKP bu mücadelede dayanışma içinde sizin yanınızdadır, bize güvenebilirsiniz. Barış, demokrasi ve sosyal gelişme için mücadelenizde DKP sizin için sizlerle birlikte devamlı güvenilir bir ortaktır. Olağanüstü Kongrenize başarılar dileriz.

İşçi sınıfı ve tüm demokratların birliğinin güçlenmesi için!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!
Uluslararası dayanışmayı yükseltelim!
DKP Başkanlık Kurulu Adına
Heinz Lang

DKP'yi Temsilen Gelen Konuk Şöyle Dedi :

Değerli Boran yoldaş, Sevgili dostlar ve kardeşler, Alman Komünist Partisi Başkanlık Kurulu ve özellikle Heinz Lang yoldaş adına sizlere kardeşçe ve dayanışma içinde mücadele selamlarını iletmek ve kongrenizin başarılı geçmesi için tüm iyi dileklerimi sunmak isterim.

Şahsen, aranızda bulunmaktan, sizlerin mücadelenizin konumunu nasıl değerlendirdiğinizi ve nasıl mücadele ettiğinizi izleyebilmekten dolayı memnunuz. Türkiye'de demokratik ortamın yeniden gerçekleştirilmesi yolundaki mücadelenizi derin bir saygı ve büyük bir ilgi ile izliyoruz. Bugün Askeri Cunta sınıf kardeşlerinizi acımasız yöntemlerle eziyor, sendikacılara ve diğer demokratlara işkence ediyor ve şaibeli bir mahkeme önüne çıkarıyorsa bu, burjuvazinin ve maşalarının -uluslararası boyutlarda da- utanç verici eylemlerinin yeni ve hazin bir kanıtıdır. Ancak içten inancım şudur ki, bir halk, işçi sınıfı ve onun demokratik örgütleri uzun süre baskı altında tutulamaz. Bugün egemen güçler Türkiye'de istedikleri kadar başarılarını kutlasınlar, işçi sınıfının birleşik mücadelesi ve diğer demokratik güçlerle ittifakı zafere ulaşacaktır.

Alman Komünist Partisi, bu mücadelede dayanışma içinde sizin yanınızdadır. Bize güvenebilirsiniz. DKP'nin Avrupa'da ve dünyada barışın korunması yolundaki mücadelesi, birçok noktada sizin mücadelenizle kesişmektedir.

Günümüzde hareketin daha güçlü ve geniş olması açısından, barış ve silahsızlanma mücadelesi ile sosyal giderlerin kısılmasına ve demokratik hakların geri alınmasına karşı direniş arasındaki bağlantıyı kurmaya ve işçi sınıfını daha güçlü ve bütünlük içinde bu mücadelede yönlendirmeye çalışıyoruz.

Geçtiğimiz gün ve haftalarda bu alanda başarılar sağladık. Mücadelemizin ABD Hükümeti'nin savaşı körükleyen, insan onurunu ayaklar altına alan politikasına set çekeceğine inancımız tamdır. Sovyetler Birliği ile sıkı bir dostluk içinde barışa yönelik tehditleri geriletmeyi başaracağız.

Bu nedenle Sovyetler Birliği'nin barış girişimini destekliyoruz ve SBKP Genel Sekreteri Leonid Brejnev yoldaşın Sovyet halkının barış istemini dile getirmek üzere ülkemizi ziyaret edeceğinden dolayı sevinç duyuyoruz.

Ortak mücadelemizin daha güçlü ve başarılı olabilmesi yolunda olağanüstü kongrenize başarılar diliyoruz.

İşçi sınıfının ve tüm demokratların birliğinin güçlenmesi için!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!
Yaşasın Uluslararası Dayanışma!

birliğini oluşturma, eşitlik ve özgürlüğe giden yolda omuz omuza kavgaya vermektedir. Yaşasın örgütlerimizin kavgaya birliği!

İnsanlığın dehşetli düşmanı emperyalizmin ve ölümler kampı faşizmin canavarca saldırıları, barbar işkenceleri ve hunhar komploları, Türkiye işçi sınıfı ve Kürdistan Ulusu'nun eşitliğe ve özgürlüğe giden kavgaya yolunda ayıramadı ve ayıramayacaktır.

Türkiye işçi Sınıfı ve onun kopmaz bir parçası olan Kürdistan Halkı'nın ulusal demokratik hareketi, Toplumsal farklılaşma derinleştikçe kızışıyor

FİDEF'in Mesajı :

Değerli arkadaşlar, sayın konuklar:

FİDEF Merkez Yürütme Kurulu olarak, Demokrasi İçin Birlik Avrupa Komitesi'nin Genel Kurulunu saygıyla selamlıyoruz.

Bugün ülkemizde, gerici asker-sel cuntanın emekçi halkımız ve işçi sınıfı üzerindeki yoğun baskı politikası olanca hızıyla devam etmektedir. İşkencenin bir devlet politikası haline getirildiği şu dönemde Türkiye'de onbinlerce insan tutuklu ve yüzbinlerce yakın ilercisi demokrat ve yurtsever gözaltındadır. Halkımız, yalnızca temel hak ve özgürlüklerini yitirmekle, ulusal bağımsızlığının ayaklar altına alınmasıyla kalmadı, aynı zamanda açıklıkla karşı karşıyadır. Bu yıkımın yükünü her zaman olduğu gibi yine işçi ve emekçi yığınları çekmektedir.

Peki ya, F. Almanya'daki biz Türkiyeliler işçilerin durumları nedir? Ekonomik krizin en yüksek aşamaya tımandığı şu dönemde, yerli ve yabancı işçileri de içine alan 1,5 milyonluk işsizlik ordusu, çalışanlarımızın ise işten atılma korkusu, acilen önemli alınması gereken sorunlarımızdır. Öte yandan Federal Hükümet'in, bütçedeki milyarları bulan açığı kapatma konusunda, sosyal haklarımıza karşı yönelttiği saldırılar, kesilen eğitim masrafları, düşürülen çocuk paraları buradaki yaşamımızı daha da zorlaştırmaktadır.

Bugün ailenin birliği için de aynı saldırılar söz konusudur. F. Alman anayasa mahkemesi eski üyesi Prof. Martin Hirsch'te: "Ailenin birleştirilmesini önleyici her türlü karar, F. Alman Anayasası'nın 6. maddesine aykırı olur. Ve anayasa böyle bir kararı iptal eder" diyor. Ancak yetkililer, böyle bir kararın çıkartılması içinde elden geleni yapmakta ısrarlı görünüyorlar. Bir yandan böyleleri uygulamalar geliştirilirken diğer yandan yabancı düşmanlığı körükleniyor. Çünkü tüm bu planlar, yabancı düşmanlığı için birer zemin teşkil ediyor.

Değerli arkadaşlar; Sorunların dağlar gibi önümüzde yükseldiği kapitalist bir ülkede yaşıyoruz. Var olan tüm sorunların çözümü ise bizim birlikte sürdüreceğimiz savaş azmine bağlıdır. Öteden beri özlemine çektiğimiz eylem birliği nihayet gerçekleşmiş durumdadır. Şimdi hedef, onu pratikte yaşama geçirmek olmalıdır.

Bu doğrultuda, DİB-FAK, FİDEF, KKDK, GERÇEK ve KÜRT HALKEVİ ile birlikte 12 Eylül'den bu yana özenli eylemler gerçekleştirdik. 10 Ekim Bonn yürüyüşünde barış savaşımında da beraber olduğumuzu demokratik kamuoyuna bir bildiri ile açıkladık. 23 Ekim'de de yine danışma meclisinin toplanmasını ve partilerin kapatılmasını birlikte protesto ettik. Ne var ki, savaşımın kalıcılığı için bunlar yeterli değildir. Her fırsatta ve her alanda biz sararı buradaki somut sorunlarımız için de, omuz omuza mücadeleyi gerçekleştirmeliyiz.

FİDEF Merkez Yürütme Kurulu olarak, Genel Kurulunuz ve yeni dönem çalışmalarınız için başarılar dileriz.

FİDEF
MYK.

INITIATIVE Solidarität mit den Demokraten der Türkei

Peter Heilich, Michael Müller, Michael Müller, Prof. Dr. Klaus Liebhart, Prof. Dr. Klaus Liebhart, Karl-Heinz Schmidt, Dietrich-Walter Schneider, Günther Klaus Thieling, Nils, Nils

Postfach 100 021
4100 Solingen
Kurt Michael Müller
Postfach 900
4100 Solingen

FİDEF
FEDERAL ALMANYA TÜRKİYE İŞÇİ DEMOKRATİK FEDERASYONU
Fédération des Démocrates de Turquie en Allemagne
Föderation der Arbeiterdemokraten Türkei in der BRD
Föderation der Arbeiterdemokraten Türkei in der DDR
Lieberstraße 31, 4020 Düsseldorf, Bundesrepublik Deutschland
Telefon: 0211-664284

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

MALA GELE KURD & S
Kurdisches Volkshaus

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Deutsche Kommunistische Partei
DKP

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981

Postfach 2030
85 Nürnberg 1
1981